

TMMOB ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI

DOSTLARI ANLATIYOR:
GÜROL ERGİN

26 EYLÜL 2022

***Bu kitap, 26.09.2022 tarihinde gerçekleřtirilen
“Dostları Anlatıyor: Gürol Ergin”
anma etkinliği sırasında alınan ses kayıtlarının
özmlenmesiyle hazırlanmıştır.***

“Anılarla Büyüyen Bir İz: Gürol Ergin”

Bazı insanlar vardır; bir mesleğin hafızasında değil yalnızca, bir dönemin ruhunda, bir toplumun vicdanında yer eder. Gölgesi sadece yaşadığı zamanlara değil, geleceğe de düşer. İşte Prof. Dr. Gürol Ergin, böyle bir iz bıraktı ardında.

Onu yalnızca unvanlarıyla, görevleriyle, başarılarıyla tanımlamak eksik olur. Çünkü o, bu sıfatların ötesine geçmiş; meslek etiğini yaşam biçimi haline getirmiş, düşüncelerini eylemleriyle yoğurmuş bir önderdi. ODA'mızda üstlendiği sorumluluklar, ülke tarımına ve meslektaşlarına adanmış bir ömrün sayfalarıydı. Her döneminde emeği, dirayeti ve kararlılığı vardı.

Bu kitap, Gürol Hoca'nın ardından söylenen sözlerin, paylaşılan anıların, saklanan duyguların bir araya geldiği bir anı koleksiyonudur. Söz uçar derler; ama burada söylenen her söz, bir kalpte yaşamış, bir başka kalpte yankılanmış ve bu sayfalarda ölümsüzleşmiştir.

“Dostları Anlatıyor: Gürol Ergin” etkinliğinde bir araya gelen dostları, meslektaşları ve sevenleri, sadece bir insanı anlatmadı; bir duruşu, bir ahlakı, bir hafızayı da dile getirdi. Zoom ekranlarında, salon duvarlarında, gözlerde biriken yaşlarda yankılanan bu anılar, Gürol Hoca'nın ne kadar çok insana dokunduğunu, ne kadar derin izler bıraktığını gösterdi bizlere.

Bu kitap, bir veda değil; bir hatırlama ve hatırlatma kitabıdır. Hafızamızın çeperlerinde silinmeye yüz tutan anıları diri tutmak, yeni kuşaklara bir pusula bırakmak için hazırlandı. Her cümlesi, bir özlemin ve bir teşekkürün sessiz yankısıdır.

Kıymetli hocamıza duyduğumuz sevgi ve saygıyı kelimelere sığdırmak zor, ama bir yerden başlamak gerekiyordu. Bu kitap, o başlangıç noktasıdır. Anılar anlatıldıkça yaşar, izler görünür oldukça yolumuzu aydınlatır. Ve biz inanıyoruz ki, Gürol Ergin'in izi, daha uzun yıllar bu mesleğin, bu ülkenin yolunu aydınlatmaya devam edecek.

Saygı ve özlemlerle...

TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası 49. Dönem Yönetim Kurulu

ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI
DOSTLARI ANLATIYOR: Gürol ERGİN

26 Eylül 2022

BAKİ REMZİ SUIÇMEZ

ZMO Yönetim Kurulu Başkanı

Değerli meslek büyüklerim, Odamızın önceki dönem başkanları, değerli arkadaşlar, Gürol Ergin'in dostları ve akrabaları ve Odamız dışından aramızda olan Gürol Ergin'in dostları; "Dostları Anlatıyor: Gürol Ergin" etkinliğimize hepiniz hoş geldiniz. Ziraat Mühendisleri Odası 48. Dönem Yönetim Kurulu adına, bu anmada bizlerle olan sizleri sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Önceki dönemlerde Muğla Milletvekili Gürol Ergin anısına Muğla'da etkinlikler düzenlenip, bir de belgesel yayınlanmıştı; belki onu birazdan, teknik sorunları aşarsak sizlerle paylaşacağız.

Odamızın çağdaş, demokrat, ilerici, yurtsever, devrimci, aydınlanmacı, bilimsel bakış ve toplumsal mücadele çizgisini oluşturan ve geleceğe taşıyan meslektaşlarımızdan Prof. Dr. Gürol Ergin Başkanımızı aramızdan ayrılışının 6. yılında dostlarıyla birlikte anmak için bugün bir aradayız.

Öncelikle, kurulduğu 1954 yılından beri aramızdan ayrılmış Oda başkanlarımız, Akın Özdemir ve kaybettiğimiz meslektaşlarımız adına sizleri 1 dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum.

Bugün burada yüz yüze olan dostların yanında, Ankara'ya gelemeyen, ama uzaktan bağlantı yöntemiyle bağlanan dostları, arkadaşları, birlikte Yönetim Kurulunda yer alan arkadaşlarımız da var. Öncelikle salona söz verip, daha sonra bu arkadaşlarımızın da anılarını hep birlikte dinleyeceğiz. Buradaki konuşmaları da, Zoom'daki konuşmaları da kayıt altına alıp, mümkünse kitaplaştırmayı planlıyoruz.

Gürol Ergin hocamızı hepimiz tanıyoruz. 1944'te Samsun'da doğdu. Atatürk Üniversitesi, daha sonra da Hacettepe Üniversitesinde akademisyen olarak görev yaptı. 1978'de doçent, 1990'da profesör oldu. Senato üyeliği, dekan yardımcılığı, gıda mühendisliği bölüm başkanlığı, gıda bilimleri anabilim dalı başkanlığı, mühendislik fakültesi yönetim kurulu üyeliği gibi akademik görevlerinin yanında, sanat kurumunun ikinci başkanlığını yaptı. İyî derecede Almanca bilen, evli ve iki çocuk babası olan Gürol Ergin'in bugün oğlu Çağatay aramızda.

Gürol Ergin hocamız, Odamıza üye olarak yaptığı hizmetlerin (Erzurum dahil olmak üzere, Ankara dahil olmak üzere) yanı sıra 26. Dönemde (1980), 27. Dönemde (1981) Odamız Onur Kurulu üyeliği yaptı. 33. Dönemde (1992-94) İkinci Başkan, 34. Dönemde (1994-96) önce İkinci Başkan, sonra Oda Yönetim Kurulu Başkanı; 35. Dönem (1996-98), 36. Dönem (1998-2000), 37. Dönem (2002-2002) ve 38. Dönemde (2002-2004) Oda Yönetim Kurulu Başkanı olarak görev yaptı. 5 Mayıs 2003 tarihinde milletvekili seçildiği dönemde başkanlık görevini bıraktı, ama Odamızı hiçbir zaman yalnız bırakmadı.

1996'da FAO Gümüş Para Ödülü, 2000'de Akdeniz Gazeteciler Derneği Yılın Sivil Toplum Örgütü Yöneticisi Ödülü, 2002'de Atatürkçü Düşünce Derneği Atatürkçülük Ödülü, 2005'te Muğla Hamle gazetesinden Yılın İyi Milletvekili Ödülü, 2006'da Türkiye Sulama Kooperatifleri Merkez Birliği tarafından Yılın Milletvekili Ödülünü aldı. Cumhuriyet Halk Partisi 22 ve 23. Dönem Muğla Milletvekilliğini yaparken, 6 yıl önce, 24 Eylül tarihinde bir kalp krizi sonrası çok erken bir şekilde

aramızdan ayrıldı.

Ben uzun konuşmayacağım, ama siz dostlarına sözü bırakmadan önce şunu söylemek istiyorum: 2000-2004 arasında Gürol Ergin'in yönetiminde çalışmış biri olarak söylemeliyim ki, yaşamımın yönünü değiştiren ender insanlardandı, çok şey öğretti bize. Mütevazılık, nezaket, dik durmak, ilkeleri için sonuna kadar direnmek. Oda yönetiminde devamlılık için komisyonlardan yönetime davet. Ki bizler de öyle geldik. Gökhan Başkanım, Turhan Başkanım, ben, Gürol Ergin yönetiminden bugünlere Odamıza hizmet ettik. Yönetimde herkesin görüşünü alıp, en önce değil, en son konuşup, birlikte karar almaya önem verme; yönetim toplantılarıyla yetinmeyip, daha sonra uzun uzun ülke sorunları dâhil her konuyu birlikte konuşup tartışabilme; Mecliste, Köy Hizmetleri'nin kapatılması süreci dâhil olmak üzere, Plan Bütçe Komisyonuna giden her kamu görevlisi Odamız üyesini doğrudan sahiplenmesi, orada onlara sahip çıkması ve gündelik yaşamın her alanında sanatı, sanatçıları kucaklama dâhil olmak üzere, çok güzel özelliklere sahip bir insandı. Ülkemiz tarımı adına, TMMOB ve Ziraat Mühendisleri Odası adına, Atatürk ilke ve devrimleri adına, ülkenin siyaseti adına, bilim ve sanat adına, insan ve insanlık adına, aramızdan ayrılışından sonra birçok şey eksik kaldı.

Gürol Başkanımızın bizlere bıraktığı emanetlere sahip çıkacağımıza, ödünsüz koruyacağımıza söz vermiştik, sözümüzü tutmaya devam edeceğiz.

Hep içimizde yaşayacaksın Gürol hocam; ruhun şad, mekânın cennet olsun. Özlemlerle, saygıyla anıyoruz.

EROL ÜÇYILDIZ

Buraya geldiğimde burada bir konuşma yapacağımı biraz tahmin ediyordum, biliyordum, ama şunu söyleyeyim ki, Oda Başkanı Gürol Ergin, Hacettepe Üniversitesinde bölümü kuran Gürol Ergin ve Parlamentoda çalışan Gürol Ergin'i yakından tanımıyorum, onlar bana uzak. Ben talebeliğine ait bir-iki anımı anlatayım sizlere.

Gürol hocayla 1962 yılında üniversiteye beraber başladık. O genel Zirai Bilgiler Bölümünde, ben de Zootečni Bölümündeydim. O dönemde, 1962 yılı olduğu için, sosyal olaylar da biraz karıştı. Bu sosyal olaylara bakış açımız, bu konulardaki fikir birliğimiz bizi daha çok birbirimize yaklaştırdı ve üç-beş arkadaş ya da yedi-sekiz arkadaş hep beraber Cumhuriyet Halk Partisi Gençlik Kollarına dahil olduk, orada çalıştık. Ama bu sosyal olaylar içerisinde Gürol'un öne aldığı tek bir olay vardı: Dersleri. Kesinlikle derslerini kaçırmaz, o derslere girer ve derslerden de en iyi notu almaya gayret ederdi. Kendisine öyle bir güveni vardı ki, imtihanlardan, yazılılardan kendisini tatmin etmeyen not geldiğinde hocalarına itiraz ediyordu; "Kâğıdımı tekrar okuyun. Benim 8 değil, 9 almam lazımdı, niye böyle verdiniz" diye bilgiye ve özgüvene sahipti. Ona bizzat şahit oldum, biliyorum. Neyse.

1966'da okul bitti, Zootečni Bölümüne asistan olarak atandı. İmtihana girdi, kazandı ve asistan olarak atandı. Ben de Zootečni Bölümünde okuyorum. Bölüm Başkanı da Prof. Kemal Bıyıkoğlu'ydu. Gürol hocamın girdiği kürsünün başkanı da Prof. Ahmet Kurt'tu. Ben de Ahmet Kurt'tun vermiş olduğu sütçülük dersinden sınıfta kaldım, tekrar edeceğim o dersi. Gürol hoca asistan olunca ister istemez benim öğretmenim oldu. Hem öğretmen-öğrenci ilişkisi içerisinde, hem de arkadaş olarak devam ediyoruz derslere. Bizde aylık imtihanlar vardı, iki ay yapılmadı da üçüncü ay imtihanını yapacak ve oradan almış olduğumuz not da sömestr imtihanına etki edecek. Son iki dersi kendisi verdi. Gittim, ders notlarını istedim. Teksir şeklindeydi, teksirleri aldım. "Gitme hele Erol, gitme, nereye gidiyorsun; arkadaşlarla beraber yemek yiyeceğiz, sen de gel" dedi. Arkadaşlar dediği de Erol Orhan, Metin Çakıcı onlar. Zorla alıp götürdü yemeğe. "Hocam, bak, yarın imtihan var" dedim. "Yahu, tamam, bir şeyler yazarsın" dedi. "Hocam, olur mu?" "Yahu, tamam, gel" dedi. Gittik. Ertesi gün imtihana girdim. Eski derslerden iki soru, kendisinin anlattığı derslerden hiç okumadığım da üç soru. İkisini yazdım, öbürlerini bırakıp gittik. Ertesi gün sordum kendisine. "Kardeş, hiçbir şey yazmamışsın ki; iki soru yazmışsın" dedi.

"Yahu hocam, bu olacak iş mi; bak, bu yüzde 25 etkili" dedim. Neyse. Yani not vermekte gerçekten objektif davranırdı. Ama layık olana da layık olduğu notu kesinlikle esirgmeden verirdi.

Okul bitti. Askerlik dönüşünde de, enteresandır, yine Gürol hocayla yolumuz kesişti. Ankara'da o dönemin rektörü olan Kemal Bıyıkoğlu'na rastladım, derhal beni onun yürüttüğü Doğu Anadolu Esmer Sığır Projesine tayin ettirdi. Yani torpil yaptı. Geldim, Gürol hoca koridorun üst tarafında, ben de alt tarafında, aynı binada çalışmaya başladık. "Ooo, hoş geldin." "Hoş bulduk" falan. Gürol hocaya bir görev verdiler. Üniversite yönetimi toplanmış, Ziraat Fakültesine süt fabrikası kurulması fikri çıkmış ve bunu Süt Bölümüne vermişler. Hocam Almanya'dan yeni dönmüştü, tekrar Almanya'ya döndü, alet-ekipmanı hepsini alıp getirdi, boş bir şeye monte edildi. Süt fabrikasının montajı tamamlandı, ama işleyecek süt yok. Üniversite çiftliğinde biz bu 2 ton sütü temin edemeyiz. İşin enteresan tarafına

bakın ki, üniversitenin çiftliğinde çalışan Hayvancılık Şube Şefi de Mahir Gündüz. Bu sütü nereden temin edersen onun şeyinden geçecek. Neyse. Bu zorlukları aşan, zorluklarla karşılaştığında yeni olanaklar tespit edip ona göre hareket eden bir yapıya sahipti Gürol. Gerçekten bir lider yapısı vardı yani. "Bizim bu Doğu Anadolu esmer sığırdan sizin gitmiş olduğunuz köylerden süt alabilir miyiz?" dedi. "Bilmiyorum hocam, gel, al." Gittik, epeyce sağ solu dolandık. Sonradan gitmiş rektöre, "Ben bu sütü bulurum" demiş. "Nereden?" "Sizin projelerden." Tabii, takdir aldı oradan, aferin. Şimdi kayak merkezi olan Konaklı Köyü'nden, o köyün muhtarından, bir de Yukarı Çat Köyü'nden 2 ton süt getirtti. Kışın kızaklarla aşağıya indi o süt. Oradan alıp alıp getirirdi. Bu gerçekten onun bir başarısı oldu, üniversiteden de iyi bir puan aldı ve o yıl Erzurum'da üniversite kantininde pastörize süt satılmaya başlandı. Bu onun lehine yazılan artı bir puan oldu.

Bir durum daha var ki, biraz hüznü ve acıklı. Dostlarına karşı çok içten ve samimi olarak hareket ederdi. Arkadaşlarının, dostlarının herhangi bir problemi falan varsa, hallederse, onları hallettiğinde kendini mutlu addederdi.

Menfur bir suikasta kurban giden Doç. Orhan Yavuz onun yakın arkadaşıydı. Ben de çok iyi tanıyordum, arkadaşlık yani. Akşam yemeğe beraber gidiyorlar, saat 20.30-21.00'de de her ikisi evine dönüp geliyor. Aynı günün sabahı, hocam işyerindeyken, Orhan'ı saat 08.30'da falan bıçakla öldürüyorlar. Bütün gazeteler yazdı, "Aydın Cinayeti" falan diye. Bu olay gerçekten çok derinden yaralamıştı Gürol hocayı, yeise kapılmıştı, mutlu değildi. Ankara'ya tayin yaptırmasında, yani Ankara'ya gelmesinde zannımca bunun da etkisi olmuştur. Orhan'ın arkadaşlığını devam ettirebilmek için, 3-5 ay sonra dünyaya gelen oğluna, Çağatay'ın küçük kardeşine Orhan adını verdi. Öyle bir kadirşinas insandı.

Hoca, bildiğim kadarıyla, o dönemde sporla ve sanatla da uğraşırdı. Erzurum'da Palandöken Kulübe mahalli bir spor kulübüydü, sarı-kırmızı forması vardı, o da bu sarı-kırmızı formayı sevdiğinden ötürü o kulüpte 3-4 yıl yöneticilik yaptı. Zannederim 1969 yılının sonlarına doğru Erzurumspor kuruldu, 1970'de Erzurumspor kulübüne faal ve aktif üye olarak katıldı, bütün faaliyetlerine iştirak etti.

Resim sanatını hepiniz biliyorsunuz, resme gerçekten kabiliyeti de vardı, açılan bütün sergilere gider gelirdi. Türk sanat musikisinden de epeyce anlardı, yeri geldiğinde ya da biraz iyi olduğunda kendisi de icra ederdi.

Sporda da pinponu, masatenisini son derece güzel oynardı. Yani gerçekten bir profesyonel ya da milli takıma seçilecek ayarda bir pinponcuymdu.

Bana göre benden evvel gitti. Işıklar içinde olsun, Allah rahmet etsin.

Teşekkür ederim, sağ olun.

GÖKHAN GÜNAYDIN

Ben de bugün burada toplanmış bulunan Gürol Ergin dostlarını, tüm büyüklerimizi, arkadaşlarımızı saygıyla selamlıyorum.

Evet, gerçekten, hem Ziraat Mühendisleri Odasının kurumsal olarak, hem de kişisel olarak hepimizin hayatında önemli bir yol gösterici ve yön vericiydi hoca. Kendi adıma birkaç şey söylemek isterim.

2003-2010 döneminde Oda Başkanlığını yaptım, üzerinden 12 yıl geçti, hâlâ Oda nerede bana ihtiyaç duysa koşarım. Peki, bu nasıl sağlandı? 1996 yılında hocanın bir telefonuyla sağlandı. Hoca dedi ki, "Sen Toprak Mahsulleri Ofisinde çalışıyorsun, süne-kımlıl mücadelesini izliyorsun, biliyorum; burada bir komisyon kuracağız, sen o komisyonda başkanlık yapacaksın ve böyle bir komisyon raporu çıkacak." Ben hiç sanmıyorum ki, Odanın ya da mesleğin süne-kımlıl mücadelesine ilişkin bir komisyon raporuna acil bir ihtiyacı olsun. Hoca aslında görmek istedi; acaba nasıl olur, bundan odacı olur mu, fedakarlık yapabilir mi, yazma durumu nasıldır, ilişkileri nasıldır, bunu görmek istedi. Komisyon bittiğinde, komisyon raporunu kendisine teslim ettiğimizde dedi ki "Sen artık buralardan, bu çeperden ayrılma" ve arkasından da izleyen ilk seçimde, 1998 yılında Ziraat Mühendisleri Odasının Yönetim Kurulu üyeliğine beni önerdi ve getirdi.

Çok söylemek istemem, ama önemli bir konu; benim için değil, ama Gürol Ergin'in hayata bakışı açısından önemli: 1998'deki seçimlerde beni de pekâlâ tanıyan bir sürü insan hakkımızda gereksiz laflar etti, Odaya seçilmemize engel olabilecek laflar etti, siyaseten yanlış yerde durduğumuzu ima eden laflar etti. Hoca pekâlâ bunlara teslim olabilirdi. Ama "Hepiniz karşıma geçin, ben bu adamı tanıyorum, bu adam Oda için gereklidir" dedi ve biz öylece Oda yönetimine girdik. Buradaki tutumu şunu gösteriyor: Eğer orada o duruşu göstermeseydi, benim buradaki maceram olmayacaktı, benim ZMO'dan öğrendiklerim eksik kalacaktı, varsa benim de ZMO'ya katkı eksik kalacaktı. Bu, hocanın, inandığı noktalarda karşısına kimseyi almaktan çekinmediğine ilişkin çok önemli bir göstergedir bana kalırsa.

Sonra Yönetim Kurulu dönemlerinde de şu dikkatimi çekti: Hoca çok sık Türkiye gezileri yapardı. Üstelik durumu hiç de kolay değildi. O zamanlar bölüm başkanıydı Hacettepe Üniversitesinde, Gıda Mühendisliği'nde ve çok yoğun bir hem ders programı vardı, hem de üzerinde akademik sorumluluklar yanında idari sorumluluklar vardı. Ama bütün bunların yanında Odasına, Odasının ihtiyaçlarına her zaman önemli ölçüde zaman ayırırdı. Sonra bizleri götürmeye başladı o gezilere. Sonra anladık ki, aslında bizi hazırlıyor; yani kendinden sonra gelecek Oda yönetimine ilişkin bir tefekkürü var ve orada tavrı alıyor. Böyle bir insandı Gürol hoca. Geleceği planlardı, bazen konuşurdu, bazen hiç hissettirmeden bunları yapardı.

Buraya gelirken, Erol ağabeyin söylediği gibi, ben de kısa da olsa bir konuşma yapacağımı düşünüyordum. Gürol hocayla ilgili olarak birkaç ana başlık söylemek isterim.

Birincisi, galiba hepimiz biliyoruz, onun hayatta asla taviz vermeyeceği şeyler vardı. Mustafa Kemal Atatürk'ün yolu konusunda; Cumhuriyetin kazanımları, ilke ve devrimleri konusunda asla taviz vermezdi, bu konuda hiç kimseyle en ufak bir uzlaşa içerisine girmezdi. O orada netti ve herkes

orada net olmalıydı, net olmayanla da işi olmazdı. Bunu çok kürsüde, en zor zamanlarda söylediğine tanık oldum.

Eğer yalnızca bu sınavı geçebilmişseniz, sonrasında hocanın gözünde sadece insan vardır, sağcısına-solcusuna bakmaz. Eğer Cumhuriyete inanıyorsa, Atatürk’e inanıyorsa, geriye kalan tüm insanlar Gürol hoca için son derece makbul insandır, beraber çalışılabilecek, dostluk kurulabilecek insandır ve öyle de devam eder.

Üçüncü olarak da bana söylediği bir şey hiç aklımdan çıkmaz. Tabii, genciz, işlere saldırıyoruz. Hep şunu söylemiştir: “Gökhan, tabii ki eksik bırakmayacağız işleri, işlerin hepsini doğru yapacağız; ama Odadaki birliği beraberliği bozmayacağız. En temel mesele budur. İşler eksik kalırsa da tamamlanır, ama Odanın birliği beraberliği bozulursa düzelmez.” Bu kapsam gerçekten hepimiz için çok öğreticiydi. Biz ondan sonra, ondan öğrendiğimiz gibi devam ettik. Yani çok çalışmaya gayret ettik, insan ayırmamaya gayret ettik, çok çalışmaya gayret ederken de Gürol hocadan öğrendiklerimizi aktardık.

Bir özelliği daha beni etkilerdi. Tabii, burada anlatacaklar olacaktır, kendisinden beklenmeyecek ölçüde sanata düşkündü. Beklenmeyecek ölçüde diyorum; çünkü ben de mesela resim sanatını severim, ama o bir tabloya baktığında ressamın kim olduğunu bilecek kadar bu meselelere hâkimdi ve bu alanda çok büyük bir network’ü vardı. Mesela dönemin çok ünlü tiyatrocularını Gürol hocayla beraber yukarıda, terasta otururken gördük, onlarla sohbet ettik. Genç insanlardık, bizim için bunlar büyük işlerdi gerçekten. Yani bize böyle bir çerçeveye sunmuştu Gürol hoca.

Ama bir konunun özellikle altını çizmek isterim: Burada Yönetim Kurulu toplantıları yapardık. Toplantı biterdi, 21.00’de, 22.00’de, 23.00’te. Ama biz 03.00’te, 04.00’te Odadan çıktığımızı çok biliriz. Burada benimle beraber Turhan arkadaşım var, Baki arkadaşım var, sonradan bize eklenen Özden arkadaşım var, Ali İhsan arkadaşım var, saymadığım insanlardan özür dilerim, hep beraber çalıştığımız arkadaşlarımız var. 03.00’te, 04.00’te çıkardık. Hoca anlatmaktan yüksünmezdi, öğretmekten yüksünmezdi, bu ona zor gelmezdi. Çünkü eğer bir konuda tecrübelerinin üzerinden kesinliğe ulaşmış kanaati varsa, o tecrübeyi insana aktarmayı sadece bir görev saymazdı, adeta bir yaşam biçimi sayardı.

Bugün hepimiz ortaklaşa bir şey söylüyoruz: Ondan çok şey öğrendik. Evet, galiba bu tavrının bir sonucu bu. Gerçekten çok şey öğrendik. Bazen bana terasta “Gökhan!” diye seslenmesi kulağıma geliyor. Bu “Gökhan!” iki şey söyler: Bir: “Seni seviyorum, hatta sayıyorum.” Aramızda böyle bir ilişki vardı. İki, ama o da çok önemli: “Bana dikkatle kulak ver.” Hoca öyle kendisini yarım kulakla dinleyen adama tahammül edemez. “Bana dikkatle kulak ver. Çünkü siz götüreceksiniz.”

Nurlar içinde uyusun. Erken gitti. Her ölüm erken, ama o hiç beklemediğimiz bir zamanda ve çok erken gitti. Çağatay burada, Orhan da mutlaka bizimle beraberdir; yerine bıraktığı çocukların aynı onun kişiliğinde, mütevazılıkta, efendilikte olduğunu biliyoruz. Biz de ona yakışan bir yolda yürümeye çalışıyoruz. Umarım yakışabiliyoruzdur.

Hepinize tekrar selam ve saygılarımı sunuyorum.

TURHAN TUNCER

Sevgili dostlar, hepinize merhaba.

Hocamla bizim ilk tanışmamız şöyle oldu: Mahir Başkanla birlikte Sami Doğan'a karşı liste çıkarmıştık ve ilk seçimi kaybetmiştik. Bir de gıdacı olmam nedeniyle hocamla farklı zeminlerde beraber oluyorduk. Rahmetli hocam başkanlığa adaydı, liste oluşturuyor; dedi ki, "Turhan, beraber çalışalım." Ben de, "Hocam, kızım ufak, her gün onu kreşe götürüp getiriyorum, gerekli zamanı ayıramam" dedim. "O zaman, yedek 1'e yazayım da stepnem ol" dedi. "Peki hocam" dedim. Ondan sonraki dönemde, "Artık çocuk büyümüştür" dedi. "Evet" dedim. Ondan sonra işte Gökhan'la başladık.

Çok anılarımız var, çok tatlı anılarımız var, çok tartışmalarımız var. Bütün bu tartışmalar falan yapıcı tartışmalar, yani gece 03.00'te gitmeler falan.

Gürol hocayla o kadar çok anılarımız var ki, hangi birini anlatayım bilmiyorum. Milletvekilliğine aday olduktan sonra birlikte yaşadığımız bir anımız var, onu anlatayım.

Ben o zaman devlet memuruydum tabii. Yönetim Kurulunda oturduk, karar aldık, ben 1 aylık iznimi aldım, Muğla'ya arabamla gittim. Gürol hocayla orada köyleri dolaştık. O zaman Uluhan'a söylemiştim: "Yahu, sizden çok biz Muğlalı olduk, 165 köy dolaştık." Tek tek yazmıştık, 165 tane falan köye gittik. Bayağı yoğun bir çalışmaydı. Ama şunu unutmam: En son Milas'ta bir miting vardı, oraya gideceğiz, orada hocamı bırakacağız, biz Ankara'ya döneceğiz. Arabada önde Gürol hocam oturuyor, ben arabayı kullanıyorum, arkada Erol ağabey ve İlhan ağabey. Yolda giderken bir traktör çıktı karşımıza, kıl payı, ama büyük bir kaza atlattık. Hemen durdum. Artık arabayı süremiyorum, elim ayağım titriyor. İndim. O traktör üzerindeki adam koşarak geldi yanımıza: "Ben de bu partidenim, ben de bu partidenim" dedi. "Yahu" dedin, "Bu partidensin, ama öldürüyordun az daha bizi." Sonra Gürol hoca bana takılırdı: "Sayende milletvekili olduk, yani ölmedik."

Bu anı gerçekten unutamıyorum. Öyle kötü bir kazaydı ki. Gürol hoca sağ taraftaydı, kıl payı kurtulduk.

Gökhan'ın dediği gibi, Gürol hocayla gece 03.00'lere kadar tartışırdık, ama tartışmalar hep geleceğe dönük yapıcı tartışmalar olurdu ve o tartışma orada kalırdı. Bir aileydik yani hocayla.

En son, TMMOB'ye girdim işte, TMMOB'de bir toplantıya geldim, Özden telefon etti; dedi ki, "Hocamla oturuyorum, gelecek misin?" Ben de, İnşaat Mühendisleri Odasındaydım, "Herhalde gelemem" dedim, "Saat 21.00'de uçağım var, size başarılar dilerim." Normalde Özden benim telefonumu açmaz, eğer Galatasaray maçı varsa uğursuz geldiğini zanneder; ama o gün hocamla beraber oturuyorlar, beni aradı. "Yok, gelemeyeceğim" dedim. Maç 2-0. Yanında da Beşiktaşlı biri var. "Yuh!" falan diyor. Galatasaray 2-0 ileride. Geldim, burada HAVAŞ'a binerken, maç 2-1 oldu. Ondan sonra havaalanına gittim, uçağa ya bindim ya binmek üzereyim, telefonumu kapattım. Maç 2-2 olmuş.

O sırada rahmetli Gürol hocam da maç seyredirken şey olmuş. Bindim gittim İzmir'e. Sabah saat 10.00'da Gökhan aradı. "Turhan, ne yapıyorsun?" dedi. "İyiyim, İzmir'e geldim" dedim. "Hocamı kaybettik" dedi. Yıkıldım tabii. Tekrar geriye, Ankara'ya döndüm, defnettik. Nur içinde yatsın.

ÖZDEN GÜNGÖR

Herkese iyi akşamlar diliyorum.

Gürol hocamla, tabii, Ankara'ya gelince anılarım oldu benim. İlk tanışmamız, Zehra Hanım İstanbul Şube Başkanıydı, ben de Adana Şube Başkanıydım, o zaman tanıştık. Hatta bir gün beri aradı, herhalde İstanbul'a bina alınacak, "Bayer'e gidiyorum oğlum, para alacağım. Ara bunları" dedi. Dedim, "Hocam, vallahi 20 bin liradan fazla zor alırsın." Hocam o zamanın parasıyla 50 bin lira almış galiba, tebrik ettim kendisini. Daha sonra, Ankara'ya geldiğimde, Gürol hocam, demek ki ben eksik, yani dört dörtlük bir başkanlık yapamadığım için beni çok eleştirir ve düzeltmem konusunda bana sürekli bilgiler verirdi. Ben dinlerdim onu. Burada çok anılarımız oldu. İzin verirseniz bir tanesini anlatayım.

Bir gün Adana'da bir toplantı var, tarımla ilgili bir toplantı. Biz Gürol hocamla beraber Adana'ya gittik. Adana Şubesi bize yemek verdi, bir kebabçıda. O gün de cumartesi, Gençlerbirliği-Galatasaray maçı var. Bizim en büyük ortak özelliğimiz, o da Galatasaraylı, ben de Galatasaraylıyım. Dedi, "Özden, yemeğe başlamadan önce, gel, şu maçı seyredelim de ağız tadıyla yemek yiyelim." Maç da saat 19.00'da mı, 20.00'de mi ne. Dedim, "Hocam, maç bizim sahamızda, yeneriz, 3-4 tane atarız." "Tabii, tabii" dedi. Biz ikimiz geçtik, ön tarafta yerimizi aldık. Arkadaşlar da arkada, restoranda yemek yiyorlar. Bir baktım, oraya, hiç olmayacak kişiler, bizim hanım, Hacer var Adana Şubesinde, o, bir de Şükran geldiler. Bunlar tamamen uğursuz ilan ettiğim kişiler. "Hocam, ayvayı yedik" dedim. "Niye?" dedi. "Bizim hanım burada" dedim. "Ne olacak?" dedi. "Vallahi mağlubuz" dedim. "Yahu" dedi, "Ne kadar şey adamsın; bir kadına karşı..." O gün de, hiç unutmuyorum, kadınlar günü. "Hiç mi saygın yok senin eşine?!" dedi. "Hocam" dedim, "Sen saygıyı falan bırak, biz bugün mağlubuz." "Nereden biliyorsun?" dedi. Dedim, "Yahu, 35 yıllık eşim, ben onun yanında hiç gülmedim."

Neyse. Biz maçı seyrettik. Penaltıyı atamadık, bizimkiler kırmızı kart gördü... Kendi sahamızda maç. Uzatmayayım. 1-0 yenildik biz. Son dakikada Gençlerbirliği gol attı ve biz 1-0 yenildik. "Yahu, doğru söylüyormuşsun sen" dedi. "Yahu hocam, sana söyledim" dedim, "Gel buradan gidelim, şu hanımın yanından diye." "Vallahi haklısın yahu, bundan sonra sen eşini çağırma" dedi. Böyle bir anımız vardı.

Son gün de, tahmin ediyorum, Gürol hocamı en son gören benim, öyle tahmin ediyorum. Saat 17.00'de, ben burada Yönetim Kurulu Başkanıyken yanıma geldi, 1 saat oturduk sohbet ettik. Galatasaray-Beşiktaş maçı var, saat 19.00'da başlıyor. 18.00'e kadar yine bana nasihatler, şöyle yap, böyle yap, şu eksik, bu eksik falan, sohbet ediyorduk. Saat tam 18.05'te dedi ki, "Özden, ben gidiyorum." Herhalde Çağataylara gidiyordu. "Çağataylara gidiyorum, maçıma şöyle rahat rahat seyredirim" dedi. "Hocam" dedim, "Yeneriz, kafanı yorma." Fakat o gün, tabii, maç 2-2 bitince rahatsızlık geçirmiş, vefat etti. Çok çok üzüldüm. Hem sevgili hocamın vefatı beni gerçekten derinden yaraladı, hem de arkasından, bir süre sonra sevgili gelini Leyla'nın vefatı beni çok üzdü.

Allah rahmet eylesin, ışıklarda uyusunlar. Kendilerini sevgiyle, saygıyla, hürmetle anıyorum, toprakları bol olsun diyorum.

Saygılar sunuyorum.

ZEHRA EYİCİL

Hepinize iyi akşamlar diliyorum. Sevgiler, saygılar.

Sözlerime, Erich Fromm'un Sevme Sanatı adlı bir yapıtından hiç unutamadığım iki cümleyle başlamak istiyorum. Birincisi, "Hayatımıza giren herkes değerlidir, ama herkes özel değildir" cümlesi. İkincisi ise, "Saygı herkese verilir, ama sevgi layık olana verilir" cümlesi. Şimdi bizler burada, kendisini tanıyan herkesin çok sevdiği ve çok saydığı, gerçekten özel ve gerçek bir dost Gürol Ergin için toplanmış bulunuyoruz. Kendisine çok şey borçlu olduğumuz ve çok erken kaybettiğimiz, çok vakitsiz kaybettiğimiz Gürol Ergin hocamıza, mekânı cennet olsun, nur içinde yatsın derken, Oda Yönetimine de gerçekten bu ahde vefasından dolayı, bu toplantıyı gerçekleştirmiş olmasından dolayı, Başkan olarak Baki Remzi Suiçmez'e ve Yönetime çok çok teşekkür ediyorum. Sağ olsunlar.

Tabii, Gürol hocayı herkes çok güzel anlatıyor burada. Aslında her şey o kadar güzel anlatıldı ki, tekrara kaçacağım ara ara, ama bir şeyler söylemek istiyorum tabii.

Gürol Ergin kimdir? Gerçekten doğduğu ve yaşadığı topraklara âşık, yurt sevgisi en üst düzeyde ve Gökhan Başkanımın da bahsettiği gibi, katıksız bir Atatürk sevdalısı, aynı zamanda da Cumhuriyet kazanımlarının yılmaz bekçisiydi. Sert görünümünün altında yufka bir yüreği vardı ve mütevazılığıyla, sevecenliğiyle kendisini tanıyan herkesin sevgisini kazanmıştır, yüreğini kazanmıştır. Benim yanında olduğum ortamlarda sık sık bahsederdi -herhalde sizler de şahit olmuşsunuzdur- "Beni okutan devlete borcum var" derdi. O borcunu ödeyebilmek için de gerçekten sadece tarım sektörüyle ilgili olarak değil; bütün siyasal olaylarla, toplumsal olaylarla yakından ilgilenir ve sorunları çözebilmek için canla başla çalışırdı. Tamamıyla ülkenin kalkınması için üretmek gerekliliğine inanmış bir insandı ve bunu gerçekten sık sık tekrarlardı. Bunun için de zaten üretebilmek için, çiftçinin refahını yükseltebilmek için ve gerek Oda Başkanlığı sırasında, gerek siyasal yaşamı sırasında elinden gelen her türlü fedakârca çalışmaları yapmıştır; ama topraklarımızı çok seven bir kişi olarak en fazla da zannediyorum toprak korumasında çok hassastı. Meslektaşlarının hakkını, hukukunu korumak için yaptığı çalışmalar bir yana, toprak konusundaki hassasiyetini de size şöyle anlatmak istiyorum. Sizler de şahit olmuşsunuzdur; televizyon programlarında veya diğer konuşmalarında toprakla ilgili konuşuyorsa, en sonunda şöyle söylerdi. "Toprak ana, toprak ana diyorlar, toprağın anasını ağlatıyorlar. İnsan hiç anasını ağlatır mı?" derdi. Cevapları gerçekten keskindi ve bazı konuları hiç tartışmaya açmazdı.

Nasıl bir inanışsa bu, bazı kişilerin Türkiye'nin sanayi sektörünün kalkınmasıyla gelişebileceğini söylemelerine karşın, bunu asla kabul etmediğini de şu sözlerle ifade ederdi: "Siz hiç tarımı geri kalmış veya sanayisi gelişmiş veya sanayisi gelişmiş, tarımı gelişmiş bir gelişmiş ülke gördünüz mü? Tarım sektörüyle sanayi sektörü at başı yükseldiği takdirde bu ülkenin gelişmesini sağlayabiliriz" derdi. Sonrasında da şunu eklerdi: "Özellikle Türkiye için bir ekonomi düşünüldüğü takdirde, tarım sektörü o ekonominin belkemiğidir" derdi.

Rahmetliyle çalışmak onuruna eriştim. Aslında onun için söylenecek çok söz var. Biraz da anılarımdan bahsetmek istiyorum. Biraz evvel Özden Başkan da bahsetti. Ben 96 yılında Ziraat Mühendisleri

Odası İstanbul Şube Başkanı olarak seçilip göreve başladığım zaman, ne yazık ki bizim Odamızın ne yeri, ne yurdu vardı. Hoş olmayan bir yangın sonucunda, üye listesi dâhil Odada hiçbir evrak kalmamacasına yerimiz yanmıştı. Bir evvelki yönetimde de ben görev almıştım. İstanbul’da kiralari ödemek çok zor olduğu için, 49 yıllığına eski bir eser kiralamıştık. Onun içinin tadilatı da gerçekten hem zahmetli, hem de çok masraf gerektiren bir durumdu. Onu denkleştirinceye kadar bağış kampanyası açacağız, oraları restore edeceğiz deyinceye kadar elektrik kontağından çıkan bir yangınla oda tamamıyla bertaraf olup gitmişti. Ben 96 yılında Oda Başkanlığına seçildiğim zaman hiçbir şekilde yerimiz yurdumuz yok, Tarım İl Müdürlüğünün bir odasında toplantımızı yapıyoruz ve bu şekilde devam etmeyeceğinin bilinci içerisinde Genel Merkezden -ki, Odamızın Genel Başkanı da o sırada Sayın Gürol Ergin- hocamdan bağış kampanyası için izin istedim ve bağış kampanyasını gerçekleştirmeye başladık. Ziraî mücadeleci olduğum için, İstanbul’da ilk önce ziraî mücadele sektörlerini ziyaret etmeye başladım. Tabii, ilk randevuları çok rahatlıkla alıyorduk, çok güzel karşılıyorlardı bizi, çok güzel ağırlıyorlardı. Sonuç para istemeye gelince, “Düşünelim. Yönetime sokalım. Biz size bildiririz” falan derken, süreç ilerliyor; ama bu arada, benim İstanbul’da bağış istemek için gezdiğim duyulduğu için de kapılar yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. Bu bir gerçek. Yine bir firma yetkilisinden randevu almak için telefon ederken, karşımdaki sekreteri, “Genel müdürümüz şu an İstanbul dışında. Gelince sizi ararız. Yarın gelecek” dedi. Yarın oldu, bekledim, gelen giden yok, arayan yok. Ben de inatçıyım bu konuda, ertesi gün tekrar telefon ettim, “Sizden telefon bekliyorum, ama hâlâ telefon gelmedi” dedim. “Şimdi toplantıda. Çıkınca sizi arayalım” deyince, “Affedersiniz, siz genel müdürünüze şunu iletin: Ben Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Prof. Dr. Gürol Ergin adına arıyorum ve kendisi adına bir randevu rica edecektim” dedim, kapattım telefonu. Biraz da kızgınım, biraz da üzgünüm. Yarım saat geçmedi, telefonuma döndü. “Şu gün, şu saatte hocamızı bekliyoruz” dediler. Çok sevindim, telefonu kapattım; ama Gürol hocaya ne diyeceğim? Böyle bir yalanı ne cesaretle söyledim, hâlâ kendime şaşırıyorum; çünkü böyle bir insan değilim. O sıra nasıl üzülmüşsem, insan bazen iyileri yapmak adına başka yolları da deneyebiliyor demek ki, insanın doğasında var böyle bir şey. “Ne yapsam, ne etsen?” diye kara kara düşünmeye başladım. İlk aklıma gelen fikir... Çünkü yeni tanışmışız Gürol hocayla. Sonra tanıyınca anlıyorsunuz, o sert görünümün arkasında pamuk gibi bir yüreği var; ama o an daha o pamuk gibi yüreği keşfetmiş değilim. Nasıl bir şey gelir başıma, bilemiyorum. “Ben hiçbir şey söylemeyeyim, bu randevuya gideyim, ‘Gürol Ergin hocamızın işi çıktı, ben geldim’ diyeyim” dedim; ama içim de rahat etmedi. “Bu duyulursa, çok büyük ayıp yapmışım, ayıbı tekrar etmek olmaz. Açacağım telefonu, hocama doğruları anlatacağım” dedim. Telefon açtım, gümbür gümbür bir ses gelecek diye bekliyorum. Hiddetli halini de görmüşsünüzdür. O zamana gelinceye kadar da hiddetli halini de gördüm. “Hocam, ben böyle böyle bir şey yaptım” deyince, inanın, o kadar sakin bir sesle, o kadar yumuşacık bir sesle, o kadar sevecen, “Ne kadar güzel yapmışsın. Sen bunu Odanın menfaati için yaptıysan, ben sana ayrıca teşekkür ediyorum. Ben seni mahcup etmen, çıkar gelirim, o gün beraberce gideriz” dedi. Gerçekten geldi, o gün beraberce gittik. Baktım ki, o gelince olayların rengi çok değişik oluyor. Çıktık daha sonra, “Hocam, eğer beni burada yalnız başıma bırakırsanız, benim böyle birkaç sene uğraşıp para biriktirmem lazım ki, onun da sonucunda olacak mı, olmayacak mı, belli değil. Lütfen, rica ediyorum, sık sık olmasa da arada gelip bu bağış kampanyamıza destek olabilir misiniz” dedim. Bana şunu söyledi: “Zehra, Ankara’dan İstanbul’a bir tek randevu için gelemem; ama 3 randevuyu falan bir araya toplarsan, aynı güne, gelir giderim” dedi. Odamızın o günkü maddi şartlarında otobüslerle gelmiştir, otobüslerle gitmiştir. Hatta gece hiç yatmamıştır, gece yolculuk yapıp sabah inmiştir, randevularımıza gitmişizdir ve o gece de tekrar binip ya Ankara’ya, ya Adana’ya, ya Urfa’ya, ya başka bir yere gitmiştir. Biraz evvel de söylediler; Türkiye’yi karış karış gezen bir Genel Başkan’dı. Onun için, bu olayın ardından bir 8 ay İstanbul’da yerimizi aldık, bir yere kavuştuk. Daha sonra da diğer şubelerin, yeri olmayan şubelerin şube alışında da hocamızın, Genel Merkezin desteklerini gördüklerini hep duydum.

Kendilerinin mekânı cennet olsun. Allah rahmet eylesin. Gerçekten ilkeleriyle, duruşuyla, düzgünlüğüyle, dürüstlüğüyle bizlere örnek olmuş, önderimiz, ustamız, kılavuzumuzdu. Biz, Gürol Ergin’i sadece bir dost olarak değil, bizi yetiştiren bir büyüğümüz olarak da sonsuzluğa uğurlarken çok büyük acılar hissettik.

Beni dinlediğiniz için hepinize çok çok teşekkür ediyorum. İyi akşamlar diliyorum tekrar.

ULUHAN KORKUT

Öncelikle Gürol hoca dostlarını, ZMO ailesini sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Beni de davet ettiği için, bana bu fırsatı verdiği için Baki Başkanımıza teşekkür ediyorum.

Gürol hocayla tanışmamızın benim açımdan iki yönü var; birisi Oda yöneticiliği açısından, bir de Muğla milletvekili olduktan sonrası. Ben 96 yılında temsilci olmuştum. Hocamız o zaman Genel Başkanımızdı. Temsilciliklerin Genel Merkezle şeyleri sınırlı oluyor, yani şubeler gibi olmuyor doğal olarak. Sadece bir Antalya Danışma Kuruluna davet edilmişim ve o Danışma Kurulu ve oradaki konular beni çok etkilemişti. Odaya olan bakış açım orada değişmeye başlamıştı. İlerleyen zaman içerisinde hocamızın sayesinde biz şube olduk. Anlatmamda sakınca yok herhalde. Bir gün aradı beni, “Siz şube olmak istemiyor musunuz?” dedi, “İsteriz hocam” dedim. “Peki, niye başvurmuyorsunuz?” dedi. “Hocam, nasıl başvurulacak, ne olacak?” dedim. 120 miydi, 150 miydi, tam hatırlamıyorum, “120 üyenin imzası gerekiyor. O imzaları toplayıp başvuru yapıyorsunuz” dedi. Biz hemen imzalarımızı topladık. “Zaten ben başvuru yaptım sizin adınıza” dedi. Biz Genel Kurula imzaları getirdik sadece. Belki bir sonraki dönem şube olabilirdik veya olmayabilirdik, orasını bilemiyorum. Yani bizim aklımızda yoktu, öyle söyleyeyim. Hocamızın sayesinde şube olduk ve Muğla’da gerçekten bizi kamuoyuna tanıtmaya açısından çok büyük faydası oldu. Muğla’ya her gelişinde bizi aramıştır. Mesela yeni bir vali geldi, “Valiyi ziyarete gittiniz mi?” derdi. “Gittik” veya “Fırsat olmadı hocam” derdik, “Hadi gelin, beraber gidelim” derdi, beraber giderdik. Belediyeye olan ilişkilerimizde bize çok yardımcı oldu.

Muğla’dan milletvekili adayı gösterildi. Tabii, beklenmeyen bir şeydi. Muğla kamuoyunda da büyük bir infial oldu. Kimse ithal aday istemiyordu. Belediyeden aradılar beni, “Sizin Genel Başkan aday gösterilmiş. Bu kimdir? Gel, bize anlat” dediler. “Gelip anlatırım” dedim. Dergilerimizden 4-5 tanesini aldım, bunları da götürüyüm dedim. “Kendiniz de tanıyacaksınız, Gürol hoca bizim Genel Başkanımız. Tepki göstermeniz normal, ama zaman içerisinde bu tepkileri Gürol hoca bertaraf edecektir” dedim. Ertesi gün hocam aradı, “İl başkanı aradı beni, adayları Muğla’ya çağırıyorlar. Ben Bodrum’a geleceğim. Beni karşılar mısınız?” dedi. “Tabii hocam” dedim. Yine rahmetli oldu, Hüseyin ağabeyi aldım, bir de o dönem 5. sıradan aday olan ziraat mühendisi Osman ağabey var Bodrum’da; ona da haber verdim. 3 kişi Milas’ta hocamızı karşıladık. Daha birbirimizle tokalaşmadan etrafımız çevrildi, Milas örgütü bekliyormuş. Tanımadıkları için, kim olduğunu görelim diye gelmişler. Aldılar, Milas İlçe Örgütüne götürdüler. Hocam ilk defa orada partililere ve Muğlalılara seslenmiş oldu ve hemen geri dönüşleri almaya başladı. Bir partili geldi, “Siz Yatağan’a kadar hocayı götürün. İl Başkanı orada karşılayacak. Ondan sonra siz gidebilirsiniz” dediler bize. İl Başkanı da tepkilerden dolayı şeye gelememiş. O da tepki duyuyor herhalde veya kamuoyu tepkisinden dolayı. Ondan sonra Gürol hocayı göremedik, Yatağan’da elimizden aldılar. Seçimler oldu, geçti. Siyasetle uğraşanlar bilir, köylüler hep şey der, “Seçim zamanı geliyorsunuz, sonra uğramıyorsunuz” der. Gürol hocam herkese söz vermiş, “Ben seçimden sonra da geleceğim” diye. Meclis tatile girince beni aradı yine, “Öğretmenevinden bana 3 aylık yer ayırtıver” dedi. “Hocam, 3 ay çok değil mi?” dedim. “Olsun, ben 3 ay Muğla’dayım, köyleri gezeceğim” dedi ve gerçekten bunu 3-4 yıl tekrarları, yani her yıl geliyordu. Öğretmenevinin karşısında da ilçe teşkilatı var. Sabah gidip oturuyor. Hoca gelmiş, ilçe yetkilileri de mecbur geliyorlar. Onlara soruyor, “Bugün nereye gideceğiz?” diye. “Hocam, bir program yok”

falan diyorlar. "Yapın bir program, gidelim" diyor. Bunu kendisi anlatmıştı: Bir gün bir köyde cami yanmıştı; o cami yapılmış, onun açılışı var. Muhtar davetiye bırakmış. İlçe Başkanına, "Bu cami açılışına gidecek miyiz?" diyor, "Yok hocam, hiç düşünmedim" diyor. "hadi, buna gidelim" diyor. İlçe Başkanını da alıyor, gidiyorlar köye, muhtar karşılıyor; ama bir türlü açılış yapılmıyor. Muhtar hemen AKP milletvekilini aramış, "Gürol hoca geldi" demiş. O da, "Tamam, ben de geliyorum. Bekletin açılışı" demiş. Yani 1 saat geç yapıyorlar açılışı. Bunu hocam kendisi anlatmıştı. Nasıl siyaset yapılır, ilçe teşkilatına öğretmişti. Bizlere de hep şunu söylerdi: "Bana hoca diye hitap ederseniz daha çok sevinirim." Muğla'da da herkes onu Gürol hoca diye biliyorlar, tanıyorlar. Bu şekilde birçok anımız var. Tabii, hepsi aynı anda aklına gelmiyor insanın.

En son dönemlerdeki birkaç anımı anlatayım. Yine bir gün aradı, "Ben, Çağlar Boyu Tarım ve İnsan diye bir kitap yazdım. Bunu Menteşe Belediyesi basacak. Bunun açılışını yapacağız. Oda olarak siz de katkı koyun, birlikte yapalım" dedi. "Tabii hocam, memnuniyetle yaparız" dedim. "Sadece açılış olmasın, bir de Tarım Sempozyumu da yapalım" dedi. Osman Başkanla, Belediye Başkanı Osman Gürün'le de toplantılar yapıldı. Ben bir taslak hazırladım, hocam onu revize etti ve Muğla'da Tarım 1 diye sempozyumlara başladık. Her yıl bir tane yapmaya karar verdik. Birincisini gerçekleştirdik, hocam kitabını imzaladı. Gerçekten çok büyük katılım oldu. İnanmazsınız, o yaşına rağmen 1,5 saat ayakta kitap imzaladı. "Hocam, oturun" diyoruz, eşi geliyor, "Rahatsızlanacaksın. Otur" diyor, "Yok, bitmeden oturmam" diyor. İkinci sempozyumu yapmak için telefonlaştık. Ben yine bir taslak hazırladım, hocaya mail attım. Tabii, ondan sonra vefat haberini aldık. Osman Başkan çağırdı bir gün, "Ne yapalım? Hocanın emanetini devam ettirelim mi veya devam ettirebilir misiniz?" dedi. "Yaparız hocam, sorun değil. Hocam zaten birçok bağlantı kurmuştur. Genel Merkezimizden de Gökhan Başkanımızdan destek alırız, hallederiz" dedim. "Tamam" dedi. 2, 3 ve 4 şeklinde 4 tane sempozyum yaptık. İkincisinden itibaren hepsi de Gürol Ergin anısına, yani sempozyumların ana teması oydu. Muğla Belediyesi bir Gürol Ergin belgeseli hazırladı ve onu da o sempozyumlarda veya sosyal medyada paylaşmıştık. Bizim Muğla Şubenin Facebook sayfasında, Youtube'da var. Gerçekten güzel bir belgesel oldu.

Bu sempozyumları bitirdiğimizde Özden Başkan da gelmişti. Yemeğe gittik. Osman Başkan da var. Orada Fenerbahçe ile Lokomotiv Moskova'nın basket maçı var. Bir yandan orada maç izleniyor. Fenerbahçe 20 sayı geriye düştü. Hocam, "Tüh! Yazık!" diyor. Bir sayıya kadar indirdi farkı, sonuçta Fener yenildi. Özden Başkanla, "Başkanım, Gürol hoca Fener'i gerçekten tuttu mu şimdi?" dedim, "Yok ya, tutmamıştır" dedi. Osman Başkanla sordum, "Başkanım, Gürol hoca şimdi Fener'i tuttu mu?" dedim, "Tuttu ya, gördük ya" dedi. "Bir sorun isterseniz" dedim. Osman Başkan sordu, "Bir sürü Amerikalıya karşı Rusları tuttum" dedi. Gerçekten o tür anılar insanın aklında kalıyor. Birçok anı var.

Ruhu şad olsun diyorum. İyi ki tanımışsınız, iyi ki onunla birlikte yol almışsınız.

Herkese teşekkürler.

KARACA BOZGEYİK

Değerli başkanlarım, Gürol hocanın dostları; hepinize iyi akşamlar.

Ben, onun Gaziantep Şube Başkanıydım. 3 dönem beraber çalıştık. Buradaki iltifatları duyuyor varsayıyorum ve şöyle dediğini düşünüyorum: “Ya çocuklar, ne yapıyorsunuz? Estağfurullah” diye bir lafı vardı onun. İltifat yaptığımızda böyle derdi. Sanırım 1998 yılı, burada ilk Danışma Kurulumuzu yapıyoruz, ben Şube Başkanı olarak gelmişim, kasım veya aralık ayı. Bu anlatacağım anı, esasında Odamızın siyasal açıdan Türkiye’nin sorunlarına karşı, özellikle Kürt sorununa karşı da bir bakış açısını, Türkiye’nin bakış açısını örnekliyor. Abdullah Öcalan İtalya’da, Suriye’den çıkmış ve Moskova’dan yer arıyor. Türkiye istiyor Abdullah Öcalan’ı, İtalya vermiyor tabii. Kızılay’ın merkezinde bütün odalar, dernekler, kuruluşlar İtalyan Büyükelçiliğine siyah çelenk koymaya gidiyorlar. Biz Danışma Kurulundayız. O arada Danışma Kurulu üyelerinden bir arkadaşımız önerge verdi Danışma Kuruluna, “Bizim Danışma Kurulu da gitsin, İtalyan Büyükelçiliğine siyah çelenk koysun” diye. Tabii, Danışma Kurulu buz kesti bir anda, çünkü Doğu’dan da arkadaşlar var. Kimin, nasıl bir tavır izleyeceğini kimse düşünemiyor. Gürol hoca toplantıyı yönetiyor. O da durdu ve şöyle dedi: “Tamam, bunu Danışma Kurulunun görüşüne sunuyorum.” Herkes ne konuşacağı konusunda tereddüt içerisinde, “Siyah çelenk koyalım mı, koymayalım mı?” diye. O arada, ilk Danışma Kurulu olduğu için, ben acemice el kaldırdım. Gürol hoca benim elimi görünce, “Buyur Karaca” dedi. “Hocam, bu görev Danışma Kurulunun görevi değildir. Bırakalım, devletler kendi aralarındaki sorunları halletsinler. Biz tarımın sorunlarını konuşalım burada” dedim. Hoca hemen bunu önergeye dönüştürdü, “Karaca’nın bu görüşü hakkında düşüncesi olan var mı?” dedi. Kulakları çınlasın, Alaattin hoca da beni destekler bir konuşma yaptı ve o ilk “Siyah çelenk koyalım” önergesini “Gitmeyelim” şekline dönüştürdü. Oyladık ve gidilmedi. Dolayısıyla hocanın buradaki özelliği, toplantıdaki farklı görüşleri bir potada eritilip nasıl davranılacağı şeklinde bir tavır geliştirmesiydi. Uzlaştırıcı ve birleştiriciydi hoca. Bu özelliği bizim Odamıza yıllardan beri yansıyor geliyor, devam ediyor. Genel başkanlarım, hocamızın oturduğu bu ilkeler doğrultusunda gerçekten ciddi özverilerle sürdürüp geldiler. Bu toplantı bile hocamızın vefasına örnek bir toplantı.

İkinci bir anım, bizim Şube seçimlerini bir hafta ileriye atıp Gaziantep Şube seçimlere gidiyor. Neden? Ciddi anlamda bir bilirkişilik süreci var Antep’te. Havuz sistemini oturtmuşuz, Odaya yer alacağız ve buraya ciddi şikâyetler geliyor, “Karaca bilirkişilerden parayı alıyor” gibi olmayacak şikâyetler. Şimdi burada anlatamayacağım. Hoca, güvendiği kişiyi mutlaka savunurdu ve sonuna kadar savundu. Kıran kırana bir seçime gidiyoruz. Seçim günü cumartesi günü. Ben bir hafta önceden hocama, “Hocam, bizim bilirkişi listesini seçimden sonra açıklayın lütfen” dedim, “Tamam” dedi. “Listeyi gönderdin mi sen?” dedi, “Gönderdim” dedim. Cumartesi günü Genel Kurul konuşmaları yapılıyor. Listede olan bir arkadaş bir anda taraf değiştirdi, karşı listede tavır göstermeye başladı ve onların listesinde, aynı zamanda bizim de bilirkişi listesinde. Tabii, ben seçimi unuttum, onu bilirkişilikten nasıl çıkaracağımın hesabını yapıyorum açıkçası, yani Genel Kurul esnasında bu kafama takıldı. Çünkü pazartesi günü listeler açıklanacak. Seçimi kaybedebiliriz de, ama onun bilirkişi olması havuzun delinmesi demektir. Eleştiriyorlar. Ben o arada dışarı çıktım, hocamı aradım. “Hocam, biz şu anda seçimdeyiz. Durum bu. Listede olan bir arkadaşımız taraf değiştirdi. Ben artık seçimi kazanmayı düşünmüyorum, bu

adamın bilirkişi olmasını istemiyorum. Ne yapayım?” dedim, “İlhan’la görüş” dedi.

Bu arada, efsane genel sekreterlerden birisi olan İlhan ağabeye de buradan selam gönderiyorum.

İlhan ağabeyi aradım, “İlhan ağabey, hocamla görüştüm. Durum bu. Ne yapalım?” dedim. “Hiç merak etme. Sen gir Genel Kurula” dedi. Genel Kurula girdim, söz aldım. O beni eleştiren ve sürekli “Bilirkişi listesini açıkla” diye bastıran arkadaşına dönüp dedim ki konuşma esnasında, “Bilirkişi listesini ben de bilmiyorum, ama bir şey biliyorum; sen, o listede değilsin.” Ortalık buz kesti tabii. O, bilirkişi olacağını hesaplıyordu. Burada, hocamın gerçekten tüzüğe, yönetmeliğe bir zaman sonra gerek kalmadan nasıl kararlar verdiğini de öğrenmiş oldum. Çünkü tüzüğe göre hareket etse, seçimin zamanında yapılması gerekiyor ve disiplinli bir şekilde gönderilen bilirkişi listesinin o an değiştirilmemesi gerekiyor; ama böyle bir hareket alanı yaratıyordu şube başkanlarına ve elbette, onun güveni sayesinde biz daha sağlam durabiliyorduk. Kabul ederse, bu da onun devrimci kişiliğinin göstergesi diye düşünüyordum.

Bir anımı daha anlatmak istiyorum. Tarım Bakanı Mustafa Taşar, Mera Kanunu çıkıyor. Mustafa Taşar’la Gaziantep’e geldiler. Tabii, gelmeden önce beni arada, “Karaca, seni mutlaka görmem gerekiyor” dedi. Antep’teki bütün bu dedikodu, buraya gelen şikâyet falan, “Allah Allah! Bir şey mi oldu acaba?” dedim. Tabii, Mustafa Taşar o zaman Tarım Bakanı ve Gaziantep onun seçim bölgesi. Mera Kanununun çıkması konusunda ciddi anlamda lansman yapıyor. Hoca da onunla beraber geldi. Protokolde oturuyor. Israrla görmek istiyor beni. Kalabalıkta protokolü buldum, hocanın yanına geldim. Kalktı, beni gözlerimden öptü, “Hadi, şimdi git” dedi. Sonra şu anlamı çıkardım: Beni sahiplendi orada. Yani bütün Gaziantep protokolünün içerisinde, “Bu benim Şube Başkanım” mesajını vermesini çok iyi biliyordu hoca.

Milletvekilliği döneminden son bir anı daha anlatayım. Ben artık oda Başkanlığını bırakmışım ve ciddi bir travma yaşıyorum, çünkü bir anda göz önünden ayrılıyorsunuz ve çevrenizdeki insanlar birer birer gidiyorlar. Bir akşam telefon çaldı, saat 21.00 gibi. Baktım, hocam. “Neredesin?” dedi, “Evdeyim” dedim. “Ticaret Odası restoranına gel. Ben buradayım” dedi. Kalktım, giyindim, arabaya bindim ve ağlamaya başladım arabada. Hocam milletvekili o dönem, ben başkan değilim, beni görmek istiyor. Moral olarak o kadar çökmüşüm ki, nedenini bilmiyorum, ağlıyorum arabada giderken. Gittim restorana, baktım. Tarım Komisyonu milletvekilleriyle beraber, Valilik yemek veriyor. Beni gördü, ayağa kalktı, geldi, öptü. “Gel, otur. Lütfen, şöyle geçer misin?” dedi. Kimse rakı içmiyor o dönem. Hocamla ben birer double rakı koyduk ve içtik. “Canını sıkma. Hayat budur” dedi.

Ruhu şad olsun.

BAKİ REMZİ SUIÇMEZ

Başka meslek büyüklerimizin de gelemedikleri için gönderdikleri mesajlar var; Sait Beyhan Çıngı ağabeyimizin, Yılmaz Oktay ağabeyimizin, Özkan Göksel ağabeyimizin.

Bu arada, bir mesaj da Türkiye Sulama Kooperatifleri Merkez Birliği Başkanı Halis Uysal'dan. İzninizle paylaşmak istiyorum.

“Sayın Başkanım; bu kutsal gününüzde önemli bir nedenden dolayı katılım sağlayamadım. Katılımcılara saygılarımı sunuyorum. Ruhu şad, mekânı cennet olsun. O deha adam bana özverili olmayı ve suya sahip çıkmayı öğretmişti. Suya sahip çıktım, suyu elde etmek için elektriğe de sahip çıktım. Bugün için Merkez Birliğimizin girişimleri neticesinde birçok sorunu çözdüysek, sen rahat uyu sevgili ağabeyim. Halis Uysal.”

Bu anlamlı mesajı da paylaşmak istedim.

KADİR DAĞHAN

Dostlar; hepinize sevgiler, saygılar.

Diplomamda Gürol Ergin imzası olan hocamın bir etkinliğinde bulunmaktan hem mutluyum, hem de onun hakkında birkaç cümle söylemezsem olmaz.

Gürol hocamla hiçbir konuda ortak yönümüz yoktu; gerek ideolojik, gerek dünyaya bakış açımız, gerek siyasal olarak; ama tıpkı Gökhan Başkanda olduğu gibi, çok sıkı bir dostluğumuz vardı. O dostluk hâlâ devam ediyor. Ama bugün bir şey öğrendim. Meğer Gürol hocamla ortak bir noktam varmış; ikimiz de fanatik Galatasaraylıymışız. Bunu burada öğrendim. Gerçekten çok mutlu oldum.

Gürol hocamı en son bu salonda gördüm. Toprak reformuyla ilgili çok güzel bir sunum hazırlamıştım. Hepinizin dile getirdiği gibi, zaten bütün sunumları güzeldi. Salonda 11 kişi vardı, ben 12.'ydim. O zaman üzül müştüm. Gürol hoca beni görünce uzun uzun beni anlattı, beni tanıttı o insanlara, duygulandım. Bugün de yine Gürol hocanın anısına buradayım, ama şunu merak ediyorum: Biz mi değerlerimizi anlatamıyoruz? Evet, Gürol hoca için söylenen her şey doğrudur, hatta çok eksiktir; ama birçok arkadaşı yok burada, birçok öğrencisi yok burada, oda başkanları yok burada. Ya bize ait bir eksiklik var ya da bir şey var diye düşünüyorum. Dostumdu, hocamdı. Dersini almadım, ama gerçekten hocamdı. Her sohbetimizde biz mutlaka bir ortak nokta bulurduk.

Tüm dillerden ruhu şad olsun diyorum. Gürol hoca dostlarına, hepinize buradan sevgi ve saygılarımı iletiyorum.

NÜVİT SOYLU

Değerli katılımcıları ve meslektaşlarımı saygı ve sevgiyle selamlıyorum. Gürol ağabeyi, Gürol hocamızı da özlemle anıyorum.

Ben, Atatürk Üniversitesi Ziraat Fakültesinden mezunum. Dolayısıyla öğrenciliğimden hocamı tanırım. Tabii, ben de bölüm olarak Ekonomi ve İşletmecilik Bölümünden mezun olduğum için kendisinden ders almadım; ama çok yoğun öğrenci olaylarının olduğu bir dönemde bizi birkaç kez çok ciddi birçok olaydan korumuş, bir kere de odasına kilitlemişti. Bunları tabii ki unutmuyoruz. Anılarımız oradan başlıyor. Daha sonra ben kısa bir dönem Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünde çalışmıştım. O ara birkaç toplantıda karşılaştık. Daha sonra Odada beraberdik.

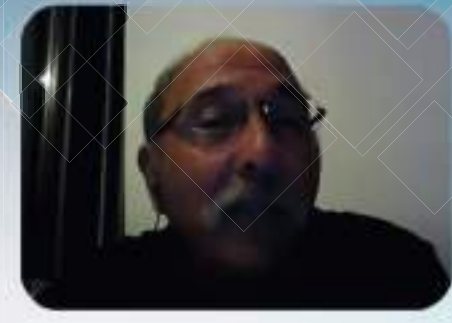
Gürol hoca gerçekten çok aktif, üretken, çalışkan bir hocamızdı, teşvik ediciydi. Onun döneminde en verimli çalışmalarımı yaptım sanıyorum. Rahmetli babam ziraat mühendisi -49 mezunu- olduğu için, benim Odayla ilişkilerim çok erken başlamıştı. Odanın geçirdiği evreleri de biraz biliyorum. Mesela o Birlik binası olduğu dönem, Odamızın kaybettiği binayı falan hatırlıyorum. Daha sonra o kirada geçen süreçleri ve çok ciddi maddi imkânsızlıkları da biliyorum. Her gelen başkan emeğini koydu, elinden geleni yaptı; ama Gürol hocanın Odamıza kattığı şeylerin yadsınamaz boyutta olduğunu düşünüyorum. Birçok çalışmalarına ben de katıldım. Zehra arkadaşımızın anlattığı gibi, İstanbul'daki Oda dışında, babamın arkadaşlarını biraz devreye koymuştum o dönem, onlarla iletişim kurmuşlardı. Elimizden gelen çabayı hep beraber gösterdik, çok verimli çalışmalar yaptık. Bir sorun götürdüğünüz zaman dinlerdi, öngörülerini vardı, yol gösterirdi ve dikkate alırdı hocamız. Ben, su ve sulama konusunda çalışıyordum o süreçte ve Odamızda bu konuda çok etkinlikler yapma fırsatı bulduk. Gürol hocam zamanında iki dönem TMMOB Yönetim Kuruluna seçildim. Beni ilkinde ikinci aday olarak göstermişlerdi, ama çok büyük bir oy farkıyla kazanmıştım. İki dönem gururla bu görevi ifa ettim. Onunla danışma kurullarına katıldık, oralarda da çalışmalarımız oldu. Hiç yorulduğum dediğini duymadım. Geçekten çok aktifti. Ülkesini seven, mesleğini seven, Odasına bağlı hizmet veren, Atatürkçü kişiliği, laik Cumhuriyeti benimsemiş bir hocamız olarak hiç yorulduğum demedi. Tabii, milletvekilliği döneminde Odamızın ve mesleki sorunlarımızın Meclise taşınmasında da büyük katkıları oldu. Her ölüm erken ölüm, ama bu gerçekten erken ölüm. Bazen oturup düşünüyorum, niye gitti diye ve şöyle düşünüyorum: Sanıyorum, ülkemizin ve tarımın bugün geldiği durumu görmemek için.

Tabii, çok sevdiği gelini Leyla'yı ben de anmak istiyorum. Ben de gerçekten çok severdim. Onunla da şöyle bir anım oldu: Gürol ağabeyin kardeşi, Onur Air'de Genel Müdüdü. O dönem Odamız adına bilet indirimleri vardı yurtdışı seyahatlerde. Benim de bir İngiltere seyahatim olmuştu. Eşimle ben gittik, ikimiz bir bilet fiyatına gidip geldik; yani iki kişi değil de bir kişi adına. Odamız adına yapmış olduğu bir etkinlikten faydalandım diyebilirim.

Leyla'ya da ışıklar içinde uyusun diyorum.

Leyla o zaman Onur Air'de çalışıyordu. Orada tanımiştım ben Leyla'yı. Gerçekten o da çok erken gitti. Onu da anmadan yapamayacağım. Işıklarda uyusunlar. Her zaman hatırlanacak bir kişilikti, çok değerliydi. Onu ben çok seviyordum.

Teşekkür ediyorum.

MURAT AKAR

Sevgili Gürol hocayı anma etkinliğine katılan oradaki sevgili başkanlarıma, dostlarıma Samsun'dan sevgi ve saygılarımı iletiyorum. Zoom'dan katılan arkadaşlarımı da selamlıyorum.

Yönetime de teşekkür etmek istiyorum. Bu vefalı davranışı beni çok duygulandırdı. Gürol hocaya yakıştı. Gürol hoca da çok vefalı bir insandı. 1994 senesinde biz Samsun Şubeyi kurduğumuzda, sevgili Gürol hocamız da yeni başkan olmuştu. Biz Oda yöneticiliğine onunla birlikte başladık, ne öğendiyseniz de ondan öğrendik. Benim hayatıma da dokunan bir insandı. Çok özel bir insandı gerçekten. Burada anlatılanların hepsine katılıyorum. Zevkle dinliyorum ve çok duygulandım.

Bir kere, birikimi, zekâsını bir tarafa koyuyorum, çok insancıl bir insandı. O sert bakışlarını, kaşlarını çatmasını hatırlıyorum. Fakat son derece kibar konuşurdu, "Beyciğim" lafını da hiç eksik etmezdi. Ben Samsun doğumluyum. Samsun onun için çok özel bir yerdi. Burada arkadaşları çoktu, Erzurum'da birlikte okuduğu arkadaşları da vardı. Samsun'a geldiği zaman o arkadaşları onu yalnız bırakmaz, o akşam birlikte olurduk ve çok keyif alırdık. Samsun'da ne zaman bir etkinlik olsa, ne zaman çağırırsak hiç bizi kırmadı, geldi. Onun döneminde burada Danışma Kurulu da yaptık, ilk Odamızı da onun sayesinde aldık. Daha sonra onu sattık, sevgili Gürol Başkanımın ve Gökhan Günaydın Başkanımın özverili davranışlarıyla daha geniş bir yer aldık. Hâlâ orada faaliyet gösteriyoruz. Sağlığını hiç sayarak Oda yöneticiliği yaptığını gördüm, tanık oldum. Burada biz havzada karşıladık onu. Suluova'da besicilerin bir etkinliği vardı, bir açık oturum. Zannediyorum, bir yerel televizyon da veriyordu. Havzada karşıladık, Suluova'ya geçtik. Orada o alan toplantısına katıldık. Besiciler vardı. Tribünler kurulmuştu. Samsun'da Devlet Su İşleri Misafirhanesine geldiğimizde saat 04.00 olmuştu. Sabahleyin saat 06.00'da tekrar yola çıktı, 2 saat dinlenmeyle.

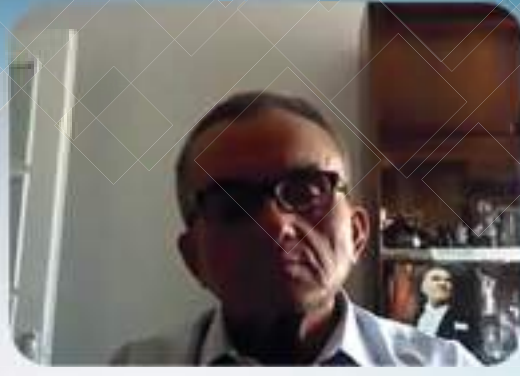
2000'li yılların başında Tütün Yasası çıktığında, Samsun'da tütün platformu kurmuştu. Burada bir miting yapmaya çalıştık, beceremedik, olmadı; fakat bir kapalı salon toplantısı yaptık. Rahmetli Mümtaz Soysal gelmişti, Tekel eski Genel Müdürü -o da rahmetli oldu- Orhan Özet gelmişti, hocamızı da çağırılmıştık. Zannediyorum, Trakya taraflarından falan gelmişti. Onu karşıladık ve sabahleyin Köy Hizmetleri Misafirhanesine götürdük. Orada, "Hocam, kahvaltı yapalım" dediğimizde, "Yorgunum, biraz dinleneceğim" dedi, ayakkabılarını çıkardı. Ayakkabı tekrar girmedi ayaklarına, o kadar şişmişti. "2 gündür ayakkabılarım ayağымda" dedi. Yani o şartlarda, o şekilde, sağlığını da hiçe sayarak, Türkiye'nin dört bir tarafına koşturdu, Ziraat Mühendisleri Odasının bayrağını yukarıya çıkardı. Ne mutlu ki, onun döneminde, ekibinde yetişen genel başkanların hepsi ondan sonra da o bayrağı daha da yukarıya çıkarttılar. Kendisiyle gurur duyuyorum. Gerçekten özlüyoruz.

Onunla bir kişisel anım da şöyle oldu. Vefatından bir sene önceydi herhalde. Kızım Hacettepe Üniversitesini kazandı, KYK'dan yurt çıkmadı. Ne yapayım ne edeyim derken hoca aklıma geldi. "Bir telefon edeyim. Acaba yardımcı olur mu?" diye düşündüm, telefon ettim. "Hocam, neredesiniz?" falan dedim, "Ayvalık'tayım" dedi. "Hocam, ne yapıyorsun?" dedim, "Ne yapılır burada? Denize giriyorum işte" dedi. "Hocam, rahatsız ettim sizi, ama" dedim, "Buyur" dedi. "Kızım Hacettepe Üniversitesini kazandı. Bir yurt sıkıntımız var" dedim. "Benim arkadaşlarım emekli oldu; ama ne yapabiliriz, bakalım" dedi. Vakit geçti, okul açıldı, çocuk ortada kaldı. Bir özel yurtla anlaştık; fakat

daha sonra o yurt işi olmuştu, hoca ilgilenmişti. Hiçbir yardımı, hiçbir şeyi geri çevirmezdi. Ben öyle hatırlıyorum.

Işıklar içinde uyusun. Gerçekten özlüyoruz. Çok insancıl, vefalı, kibar bir insandı. Gerek meslekte, gerek başka konularda birikimi çok fazlaydı. Çok iyi yetiştirmişti kendini. Samsun'da doğmakla, Samsunlu olmakla da zannediyorum övünürdü. Allah rahmet eylesin. Bu güzel etkinliği düzenleyenlere de teşekkür ediyorum. Katılmayı, hocanın anısına bir-iki şey söylemeyi teşekkür etmeyi hakikaten görev addettim. Işıklar içinde yatsın. Allah yerinde rahat ettirsin. Toprağı bol olsun. Zannediyorum, yetiştirdiği arkadaşlar, talebeler de mutlaka onun boşluğunu doldurmaya çalışacaklardır.

Hepinize sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

EROL ÖZKAN

Herkese merhabalar. Kırklareli'nden selamlar, saygılar. Gerek salonda bulunan haziruna, gerekse benim gibi Zoom'dan katılan diğer arkadaşlara iyi akşamlar diliyorum. Bana bu fırsatı verdiğiniz için de teşekkür ediyorum. Gürol hocanın anısına bu tür bir etkinliği düzenlediği için Oda Yönetimine de ayrıca teşekkür ediyorum.

Zoom'dan katılan arkadaşlar haricindeki konuşmacıların birebir yüzlerini görme şansımız olmadı; ama artık o kadar iç içe olmuşuz ki, seslerinden tamamını tanıdım. Keşke teknik olanaklar elverseydi de, konuşurlarken de mimikleri, o sıcaklığı, o heyecanı siz salondakilerin yaşadığı gibi biz de görseydik, yaşayabilseydik. Sanırım yapılabılırdı, ama biraz belki teknik olanakları zorlamak gerekiyordu. Çift kamera ya da çift internet hattından girilmesi gerekiyordu belki diye düşünüyorum. Çok fazla teknolojiden anlamam da, düz mantıkla öyle düşünüyorum. Tüm konuşmacılara da teşekkür ediyorum.

Akşamın bu saatinde çok uzun şeyler söyleyecek durumda da değiliz. Zoom'dan katılımların biraz daha fazla olacağını düşünmüştüm. O anlamda biraz yanıltığımı düşündüm. Herhalde saatleri uyduramıyor arkadaşlar, belki ondan dolayı böyle bir girişimde bulunmadılar diye düşünüyorum. Verilen süreyi kaçırmış olmakla beraber, böyle bir telaşla kaydımı yatırmayı bir görev addettim kendine diye düşünüyorum. Bunu da paylaşmak isterim.

Genelde konuşmacı arkadaşlarımızın, başkanlarımızın, geçmiş dönem başkanlarımızın, geçmiş dönem şube başkanlarımızın da belirttiği gibi, Gürol hocamız sert mizacının altında yumuşak, herkesi kucaklayan bir karaktere sahipti, sevecen bir yapıya sahipti. Benim şahit olmadığım, Muğla'da geçen bir olay diye duydum, Turan ağabey ve Uluhan Başkan belki daha yakînen duymuş olabilirler; seçim çalışmalarına gittiğinde arabanın arka camını açmış, "Biraz memleket havası alalım. Oh be! Memleket havasını biraz ciğerlerimize çekelim" demiş diye bir şeyler de duydum. Kendisi bunu espri olarak da olsa söylemiştir. Nüktedanlık yapmış orada. Kendisinin öyle bir yönü de vardı tabii ki.

Sıcakkanlıydı, herkesi kucaklardı. Aynı zamanda da gerçekten mütevazıydı. Hiç unutmuyorum, herhalde Ankara'ya görevli geldiğimde Odanın lokaline uğramıştım, oturuyordum bir masada, kendileri geldiler. Misafiri de vardı. O da rahmetli oldu, Savaş Yurttaş. O da ışıklarda uyusun. Özel misafiri olmasına rağmen beni masalarına çağırdı. Ben rahatsız etmek istemedim, "Hocam, sizin misafiriniz var" dedim, "Olur mu öyle şey?" dedi. İlla beni masasına aldı. Böyle de bir yapısı vardı, gerçekten içten davranırdı.

Hocamla ben Oda yöneticisi olarak 1,5 yıl kadar çalışabildim, 1 yılı biraz aşkın bir zaman çalışabildim; ama ondan önce 10 yıl gibi bir temsilci yardımcılığım da var. Temsilci yardımcılığında da işlerin büyük kısmını omuzlama heyecanı içindeydim, yani öyle bir yapı içindeydim. Koşturmayı seviyordum. Yani "Temsilci olmuşum, temsilci yardımcısı olmuşum, fark etmez" mantığıyla yine Odanın birçok işini severek üstlenmeye çalışıyordum. Dolayısıyla hocayla tanışıklığımız daha o dönemlerden başlıyor, 90'lı yıllardan itibaren kendisiyle tanışıyorduk. Hatta Kırklareli'ne birkaç defa geldi kendileri. O

gelişlerinin bir tanesi hariç -daha önce sanıyorum iki defa geldi- farklı kurumların davetlisi olarak geldiler. Birisinde de KÖY-KOOP'un davetlisi olarak geldi, bir panele katıldı. Bir defasında da 90'lı yıllardaydı, bu sene 30 küsuruncusu yapıldı; Sabahattin Ali Kültür Günleri yapılıyor. Eskiden çok daha mütevazıydı; ama şimdi biraz daha programa dayalı, biraz daha planlı bir şekilde yapılmaya çalışılıyor. 90'lı yıllardaki o etkinliklerde yine kendisi konuşmacı olarak geldi ve Sabahattin Ali Günleri'nin o yılki ödülü komite tarafından kendisine verildi. Hafızam beni yanıltmıyorsa, yazar Öner Yağcı'ya bu ödül verirdi. Tabii, Öner Yağcı da konuşmacı olduğu için panelde, Öner Yağcı'nın plaketini de Gürol hocamız verdi. Hatta espri konusu olmuştu, “Al gülüm ver gülüm” gibi, “Sen bana ver, ben sana vereyim” gibi bir espri yapılmıştı, gülüşmelere falan neden olmuştu orada. Onu anımsıyorum.

Onun dışında, temsilci olduğum dönemde 1 yılı biraz aşkın bir zaman çalışabildim kendisiyle. O dönemde de onun 5-6 aylık milletvekilliği dönemine denk geldi. 1 yıl normal çalıştık. O milletvekili seçildikten sonra partinin bir davetlisi olarak Kırklareli'ne geleceği haberini aldık, kendisiyle de görüştük. Biz de tam o sıralarda bir Başak Balosu yapma hazırlığı içindeydik, ama tam tarihini belirlemediğimiz. Hocanın geleceği kesin tarihi öğrenince, “Hocam, böyle böyle bir şey de düşünüyoruz. Bizim gecemize de katılır mısınız, programınız elverecek mi?” dediğimizde, “Seve seve. Ne demek? Elverirse bile programı yaratırız” dedi. Onun geliş tarihine göre Başak Gecemizin tarihini belirledik ve Babaeski'de yaptık bunu, merkezde yapmayalım dedik. Bazen Lüleburgaz'da yaptığımız oluyordu o yıllarda, bazen Babaeski'de, bazen merkezde. O yıllarda öyle düşünüyorduk. Babaeski'de, belediyenin tesislerinde yaptık ve hocamız geldi. Yanında partililerden de bazı kişiler vardı. Onu çok fazla serbest bırakmıyorlardı. Benim dikkatimi çeken ve o günden bugüne hiç aklımdan çıkmayan bir olayı anımsıyorum. Kapıda durdu kısa bir süre, elini yakasına attı. “Acaba hocam ne yapacak?” dedim. Parti rozetini çıkarıp ters çevirdi. Ben bunu hiç unutmuyorum. Yani o salona girdiği anda artık meslektaşlarıyla beraber meslek odasının bir etkinliğinde olacağı için, meslektaşlarına saygıdan dolayı parti rozetini çıkardı. Şekilsel gibi görünür, ama önemlidir. Onun arkasında önemli bir düşünce yattığı kanaatindeyim. Onun için hiç unutmuyorum onu. O günkü düşünce boyutuyla gerçekten takdirle karşılamıştım o davranışını. Öyle de bir anımız oldu. Tabii, daha sonra, gençlik zamanlarımızda falan geldiğimizde görüştük.

Bu kadarla yetineyim. Bu birkaç anekdotu bu şekilde aktarmış olayım. Ayrıca, sevgili gelini Leyla'nın çok erken gidişi de bizi üzdü. Onu da saygıyla anmak isterim. Her ikisi de ışıklarda uyusunlar. Hocamızın Odaya katkıları çok büyük oldu. Tabii ki, ondan sonra gelen başkanlarımız Sayın Gökhan Günaydın, Özden ağabey, Turan ağabey... Herkesin ismini saymayayım şimdi. Bir tanesinin ismini unuturum, bu sefer de mahcup olurum, doğru da olmaz. Tüm başkanlarım onun bıraktığını daha yukarılara götürme gayreti içinde oldular ve başarılı da oldular. Bundan sonra Odamız daha iyi yönlerle, daha yükseklerle gidecektir. Tabii, şimdiye kadar olduğu gibi, hepimiz bu konuda elimizden gelen desteği vereceğim.

Hocamızı saygıyla, hürmetle, özlemlerle anıyorum. Yattığı yer incitmesin, ışıklarda uyusun diyorum.

Herkese tekrar saygılar sunuyorum. İyi akşamlar diliyorum.

TAHSİN ERMAN ÇAĞDAŞ

Muğla'dan, Gürol hocamın seçim bölgesinden herkese selam ve saygılar. Çok önceden yapılan bir program dolayısıyla Muğla'ya gelmem gerekti. Yoksa, sizinle orada, aynı ortamda bulunmayı çok isterdim.

İnsan bazen nereden başlayacağını bilemiyor. Öyle anlardan biri. Belki sonlarda, ortalarda söyleyeceğim şeyi başta söyleyeyim. O kadar çok emeği, o kadar çok hakkı kaldı ki üzerimde, ne desem boş.

Babam -rahmetli de diyemiyorum, çok kısa süre oldu, biraz yüreğim de yanıyor- sürekli Gürol hocanın Atatürk Üniversitesinde görev yaptığı dönemi kastederek, "İki eli kanda olsa da, Oda seçimlerinde bizi desteklemek için kar kış demeden Erzurum'dan gelirdi" diye anlatırdı. Ben 7-8 yaşlarındayken, Hacettepe Üniversitesine geçtikten sonra Ankara'da tanıdım Gürol hocamı. Ortaokul ve lise yıllarında babamın dava arkadaşı ve benim Gürol amcamdı. Fakülteye girmemle meslek Odamızın İkinci Başkanı, okulu bitirir bitirmez de üye olduğum Ziraat Mühendisleri Odasında halen onun imzaladığı kimliğimi büyük bir gururla taşıyorum. Okulu bitirmişim, uzun dönem askerlik sonrası iş-aş mücadelesi vermeye başladığım dönemde hep yanımdaydı, desteğini hiç esirgemedi. Bir gün bile -mış gibi yapmadı. Hangi konuda ne yardım istediysem, tüm imkânlarını sonuna kadar seferber etmiştir. Gürol hocamın benim gibi yüzlerce kişinin hayatına aynı şekilde dokunduğunu çok iyi biliyorum. Gerek Oda Başkanlığı sırasında, gere mebusluğu dönemde çok üst düzey ziyaretçileri olurdu; bakanlar, siyasiler, sanatçılar, Erol Bey'in söylediği Kavruk Hasanlar. Ben de bir akşam oturmuştum. Hiç kimseyi kendine saklamazdı -bu çok önemli bir şey bence- mutlaka hepsiyle sizi tanıştırdı. Sizi öyle bir anlatırdı ki karşıya, öyle bir överdi ki, âdeta arkanıza bakıp "Kimden bahsediyor?" moduna geçerdiniz. Birilerini bir yere önerirken, taşırken asla gelecek kaygısı ve planı olmazdı. Tanıdığım en mütevazı insanlardan biriydi diyebilirim. En mütevazı siyasiydi zaten, onda hiç tereddüt yok.

Çok fazla vaktinizi almamak adına, Gürol hocanın hayatına dokunduğu, en az benim kadar yakın olduklarını çok iyi bildiğim kocaman yürekli bir mebus meslektaş ağabeyin hocamdan bahis açıldığında gözleri dolarak, efkârlı bir ortamda, "Bir anam, bir Gürol hocam aklıma geldiğinde içim yanıyor" dediğini hiç unutmam. Bir özlem bundan daha güzel ifade edilemez.

Ruhu şad olsun. Leyla'ya da çok üzüldük. Onun da mekânı cennet olsun.

İyi akşamlar.

MEVLÜT KAVAS

Gürol ağabeyimizin değerli meslektaşları, Çağataycığım, değerli konuklar; hepinize saygılar sunarak konuşmama başlıyorum.

Gürol ağabeyimle ilgili o kadar güzel şeyler söylediniz ki... Teyze oğulları olarak ben üniversiteye gidinceye kadar beraber oynadık. Evlerimiz çok yakındı. Hep benim ağabeyim oldu. Sizlerin de bahsettiği gibi, her zaman iyi bir insandı, tam ağabeydi.

Çok özür dilerim, fazla konuşamayacağım.

Ben üniversiteye gidinceye kadar beraber top oynadık, hep beraber eğlendik, beraber ders çalıştık. O güzel yanlarını, duygulu bir insan olduğunu sizlerden de duymak beni çok daha mutlu etti. Aynen anlatıldığı gibi, çok müstesna, çok iyi bir insandı. Çok acı oldu. Kusura bakmayın.

Hepinize saygılar sunuyorum.

SALİM AKALP

İyi akşamlar diliyorum.

Gürol hocayla aşağı yukarı 46 yıl teşviki mesai yapmış bir ağabey, baba, hoca olarak, çok fazla anımız var, yani anlatmakla bitmez. Hocayı kaybetmekle Kutup Yıldızı'mızı kaybettik diye düşünüyorum. Babamı kaybettim, ağabeyimi kaybettim, hocamı kaybettim diye düşünüyorum. Anısı çok fazla. Fazla konuşamayacağım.

Hepinize saygılar sunuyorum.

ALİ HALİS UYSAL

Sayın başkanlarım, değerli hazirun; sizleri, mensubu bulunduğum Türkiye Sulama Kooperatifleri Birliği Genel Başkanı olarak saygıyla selamlıyorum.

Rahmetliyle ilk tanışmamız 1993'te oldu. O zamanlar Manisa Bölge Birlik Başkanıydım. Sanki daha evvel tanışmışız gibi, telefon etmiş gibi, doğrudan Ziraat Mühendisleri Odasına geldim. İlk tanışmamız 1993'te oldu. 1995'te Devlet Su İşlerinde bir toplantı yapıldı, orada tebliğ sundu. Her konuşmasında özverili olmamızı söylerdi, suya sahip çıkmamızı söylerdi. 52 yıldır bu suyun içindeyim. İlk sulama kooperatifini 70'te kurduk. 90-95'te yaygınlaştırdık. 2000'de Türkiye Sulama Kooperatifleri Merkez Birliğini kurduk.

Ruhu şad olsun. Fazla konuşamayacağım. Hepinize saygılar sunuyorum.

MEHTAP ERCAN BİLGEN

Öncelikle burada bulunan herkese saygı ve sevgilerimi sunarak başlamak istiyorum.

Özden Başkanın söylediği gibi, kaybettiğimiz gün hocamızla ben de asansörde karşılaşmıştım. Onu tanıdığım 2004 yılından bu yana hep bana küçükhanım derdi, küçük hanımefendi derdi, o gün bana “Sayın hanımefendi” dedi. “Hocam, niye böyle dediniz?” dedim. Ben asansörle iniyordum, Odadan gidiyordum, o da yukarı çıkıyordu, aşağıda karşılaştık. “Artık büyüdün” dedi. Son söylediği bu olmuştu. Benim Odayla tanıştığım ilk gün aslında onunla tanıştığım ilk gündü ve 2004 senesiydi. Ben aslında mesleğimi yapmayacağım diye mezuniyetimde bile daha geç almıştım çıkışımı. Sonra yükselisans yapmaya karar verdim. Bir kitabımız varmış Odada, toprakla ilgili bir kitap. “Odanın alabilirsin” dediler. 2004 yılında bir gün Odaya geldim. Kapı açık, inanılmaz bir kalabalık var Odada. Ne olduğunu anlamadım. Odayı tanımıyorum, hiç kimseyi tanımıyorum. Bir kişiye kitabı sordum, “Bir saniye, geliyorum” dedi, gitti. Sonra bir başkasına sordum, “Geliyorum” dedi, gitti. Ama gerçekten kapı açık, gelip gidenler, inanılmaz kalabalık. Ben sinirlenmeye başladım. Bir süreden sonra, “Burada ne yapıyorsunuz? Burada neler yapılıyor? Niye kimse benimle ilgilenmiyor?” diye biraz feryat ettim. Sonra baktım, yine kimse yok. Tam kapıdan çıkıyorum, biri beni kolumdan tuttu. “Gel bakalım. Genelde Odayı tanımayan herkes, ‘Burada hiçbir şey yapılmıyor’ der. Birisi ilk kez ‘Burada ne yapılıyor’ dedi. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum” dedi ve o gün beni Gökhan Bey’le tanıştırdı. Gökhan Bey’in odası çok kalabalıktı. Gökhan Bey’e, “Bir meslektaşımız var burada” dedi. Gökhan Bey beni odasına aldı, misafirlerini çıkardı. Gürol hocayı o gün etkilediğim söz, “Burada ne yapılıyor?” sözüydü. O gün Gökhan Bey’i etkilediğim şey ise -çok etkilendi- “Kartınız yanınızda mı, sicil numaranıza bakar mısınız?” dedi, ezbere söyledim, “25729” dedim. “Emin misiniz?” dedi, “Eminim” dedim. “Genelde burada eski üyelerimiz ezbere bilir sicil numarasını, gençlerde karşılaşmadım” dedi. Kontrol etti, inanmadı bana. Küçük odaydı odası. Aslında o gün, benim hayatıma yön verdiği gündü. Bunu bilemezdim o gün. Hayatımdaki önceliklerim değişti. Hayatımda, ailemden ve evimden sonra ikinci evim diyeceğim Odamla tanıştım. O günden bugüne kadar, sonrasında Gökhan Bey, Turan Başkanım, Özden Bey, şu anda Baki Başkanım, bir zincirleme şeklinde, fikir konusunda olsun, hangi konuda olursa olsun, kararsız kaldığım, başımın sıkıştığı her an ilk aklıma gelip alo dediğimde bana yön gösteren, Odamı ve mesleğimi sevdiiren, mesleğimi ilkeli yapmayı öğreten başta Gökhan Başkanım... Hiçbir zaman elini üzerimden çekmedi. Çok teşekkür ediyorum kendisine. Odamla tanıştırdı. Bugünkü Mehtap, Odadaki Mehtap’ın, meslekteki Mehtap’ın var olmasına katkı sağladılar. O gün eğer Odada o kolumu tutan kişi, Gürol hocam olmasaydı ne Odamı tanıyacaktım, ne mesleğimi yapacaktım, ne de burada olacaktım belki.

Herkese çok teşekkür ediyorum. Ruhu şad olsun diyorum. Mavi gözlü Leyla’mı da buradan anmak istiyorum tekrar.

Çok teşekkür ederim.

ŞEVKET AKDEMİR

Sayın Başkanım; Gürol hocanın 6. ölüm yıldönümünün hazırlanmasında emeği geçen başta size, çok değerli arkadaşlarıma, Van'a bağlı Gevaş ilçesinin Artos Dağı'nın eteklerinden, Van Gölü'nün karşısında, gecenin bu saatinde telefonla, Süphan'ın o beyaz doruklarından sıcaklık dolu selamlar sunuyorum hepinize.

1991 yılı ortalarında başladığım TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası 33-34-35-36. dönemlerde, 37. Dönem ise 7 ay süreyle ZMO Van Şube Başkanlığını, 38. Dönem TMMOB Yüksek Onur Kurulu üyeliği, geriye kalan dönemler ise TMMOB Van İl Koordinasyon Kurulu görevlerini yürüttükten sonra, 14 Haziran 2010 tarihinde görevimden tamamen kendi isteğimle ayrıldım. Gürol hocamı bu süre içerisinde ... İkinci Başkanırken tanıdım. Benim için, hayatta unutulmayacak bir insandır. O sırada İnsan Hakları Derneğinin Kasım 2010 yılında, 15-16-17 dönemlerde MYK üyesi ve bölge temsilcisi olarak çalıştım. 2019 yılına kadar İHD'de aktif olarak çalıştım. Bu dönem içerisinde sevgili Gürol hocamın vefatını 24 Eylül 2016 tarihinde, Hakkari ilinde bir İHD çalışmasındayken öğrendim. O zaman Başkanı uğurlamaya katılamamıştım, ama çok üzüldüm. Beraber yaşadığımız zamanlar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden gelip geçti. Gerçekten bu dünyada iyi insanların yuvası olmadığı sonucuna vardım. Nerede üçkağıtçı, nerede çıkarıcılar varsa, ne yazık ki ömürleri uzun oluyor.

Sevgili Başkanım; seni anlatmak istiyorum, seninle hayatın kesintilerini paylaşmak istiyorum. Özlemim, hasretim, seninle geçirdiğimiz o zorlu yıllar hep aklıma geliyor.

Sevgili Başkanım; vefatına bir türlü inanamadım, inanmak da istemiyorum. Ne düşündüm, biliyor musunuz? "Bizi bırakıp gitmez" dedim. Çünkü sen, hayatı, insanları, hayata dair her şeyi seviyordun, sevgi dolu bir insandın ve herkes de seni severdi. Senin çok saygılı bir kişiliğin vardı.

Sayın hocam; sizden sonra ülkemiz geriye gitti. "Savaşa hayır" demenin cezalandırıldığı bir dönemden geçiyoruz bugün. Irak, Suriye, ülkemizde savaş politikaları tüm hızıyla devam etmektedir. Buna bağlı olarak ekonomik ve sosyal kriz oldukça derinleşmiştir, en temel hak ve özgürlükler rafa kaldırılmıştır. Her türlü hak arama mücadelesine siyasi iktidar şiddetle, baskıyla karşılık vermektedir. Barış talebinde bulunan, hak arama mücadelesi veren binlerce kişi bugün itibarıyla hâlâ cezaevinde tutukludur. Halk iradesi yok sayılarak kayyum siyasetine devam edilmektedir. Hukuk kaybolmuş, kurtarılmaya muhtaç hale gelmiştir. Siyasi iktidar bu korku ikliminin sürekliliğini sağlamak için, ses çıkaranlara ve itiraz edenlere yönelik baskıcı politikalarına devam etmektedir. Yaşadığımız olağandışı süreci de göz önüne aldığımızda, bugün, 1990'lı yılların dehşet verici ortamını aratmayan 2022 Türkiye'sinde yaşıyoruz.

Sevgili hocam, Başkanım; endişelenmenize gerek yok. Ne yaparlarsa yapsınlar, bizler adalet, barış, demokrasi istemekten, eşit ve özgür yaşam için mücadele etmekten vazgeçmedik, vazgeçmeyeceğiz.

Sevgili Başkanım; 36. Dönem için Danışma Kurulu toplantısı Ankara'da yapıldı. O zaman Tekirdağ Şubemiz bir önergeyle Divana başvurdu. Siz de Divanı yönetiyordunuz. Ben önergeye şiddetle karşı çıktım. O gün, Gaziantep ve İzmir şubeleri o önergenin iyi olmadığını, bize yakışmadığını beyan ettiler. Ben, o sırada biraz gerginleştim, dışarı çıktım. Arkamda, Antalya Şubesinin Denetleme Kurulu

üyesi Cumali Gaffar vardı. O geldi, çağırdı içeriye. Önergeyi veren Tekirdağ Şubesi önergesini geri çektiği için önerge oylanmadı. Cumali Bey'den gelen bir öneri üzerine 36. Dönem 3. Danışma Kurulu Toplantısının Van'da yapılması gündeme geldi. Ben de kalkıp dedim ki, "Biz Kürtler misafirperver bir halkız. Bir tek ekmeğimiz olursa arkadaşlarımızla paylaşıyoruz." 3. Danışma Kurulu Toplantısı 12-13 Haziran 1998'te Van'da yapıldı. Bölge için de çok iyi oldu. 4 gün, 70 kişi ağırladım o zaman. Danışma Kurulu Toplantısının iyi geçtiğine inanıyorum. Yıllar sonra bana bir meseleyi söyledin sevgili hocam, donup kaldım. Şimdi de sizden özür diliyorum. 36. Dönem 4. Danışma Kurulu Toplantısı İstanbul'da, 23-24 Ekim 1999 tarihinde yapıldı. Bana bir gün daha ZMO'da görev almamı söyledi, yapamadım. Sizden şimdi özür diliyorum.

Sevgili Başkanım, hocam; yüreğimde, bilincimde, yaşama dair her anımda siz varsınız, var olacaksınız. Senin bıraktığın değerlere bağlı olarak, seni saygı ve özlemlerle anıyorum.

Ölüm adın kalleş olsun! İçimizde yaşıyorsun sevgili hocam.

Çok değerli Başkanım; hocamın 6. ölüm yıldönümü için bir şiir yazdım. Onu da okuyarak sözlerimi bitirmek istiyorum.

Bir eylül gibi sarardın sevgili hocam Gürol

Göçmen kuşlar gibi ağır ağır süzüldün

Sımsıcak bir yaz nasıl geçip gittiyse

Öyle gittin

Olgunlaşan başaklar gibi boynun büktün

Eylül hüznüyle vedalaşırken

Sonsuzlukta buluşmak dileğiyle

Hoşça kal Gürol hocam

6. ölüm yıldönümünde hocamı saygıyla anıyorum. Emeği geçen herkese tekrar teşekkür ediyorum. Ruhunu şad olsun. Teşekkürler hocam.

Sayın; Prof.Dr. Gürol ERGİN

Genel Başkanım,

Birlikte başladığımız 34, 35 ve 36.dönemleri tam, 37.dönemde ise 6 ay gibi bir süre Odamızın Van Şube Başkanlığı görevini yürüttükten sonra şimdi tamamen kendi isteğimle ayrılmış bulunuyorum.

Değerli Başkanım, Şube Başkanlık görevim boyunca, tüm yaşamımı vermeye çalıştığım, özdeşleştiğim meslek ve örgüt hizmeti sizinle yaşamımın en değerli, en keyifli ve en verimli kesitini oluşturmuştur ve yaşamım boyunca öyle kalacaktır. Yönetici olmaktan büyük gurur duyduğum Odamızın Van Şubesi şahsıma vermiş olduğunuz değeri hiçbir zaman unutmayacağım. Şahsınıza karşı ifade edecek kelime bulamıyorum. Sizin çalışmalarınızı devamlı takdirle karşılıyorum.

Değerli Başkanım, sevinçle belirtmek durumundayım ki bugün Ziraat Mühendisleri Odası Van Şubesi genelde bölgedeki sivil toplum örgütlülüğü, özelde ise TMMOB İKK Örgütlülüğü içerisinde sorunların çözümü için seçenek geliştirmeyi, üretmeyi demokratik sorumluluk sayan ilkeli yaklaşımı geçerli kılarak tüm kurum ve kuruluşları dahi tarım konusunda ilimizin en etkin, en birikimli, en yetkin örgütlü noktasına gelmiş bu sorumlu ve üreten yaklaşımdan ötürü, düşünce ve görüşleri kamuoyunda yönetsel ve siyasal karar süreçlerinde saygın ve ciddi bir anlayışla değerlendirilen bir toplumsal konuma ulaşmıştır.

Sevgili Hocam, 1995 yılından bu yana aklım erdiğince, soluğum elverdiğince üstlendiğim sorumluluğun gereğini yerine getirmeye çaba harcadım. Onurlu olduğu kadar, ağır bir sorumluluk niteliği gösteren bu yoğun ortamı nedeniyle hizmetlerin amacı daha uygun yerine getirilmesi kaygısıyla meydana gelmiş ve tarafımdan kaynaklanmış tüm olumsuzluklar için istemeyerek sizin üzülmenize ve kırılmanıza neden olduğum bütün aksaklıklar için sizden hoşgörü ve özür diliyorum.

Ülkemize demokrasi, dostluk, barış ve kardeşliğin en çok ihtiyaç duyduğu bir süreçten geçmekteyiz. Sizinle beraber olduğum zamanlarda bize karşı duyduğunuz güven, göstermiş olduğunuz sıcak ilgi ve desteğinizden dolayı eski ve yeni yönetim kurulu üyeleri ve ayrıca Odamızdaki çalışan bütün arkadaşlara şahsınızda teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Her zaman sizinle birlikte olduğumu belirtmek isterim. Şahsım adına en derin sevgi ve saygılarımı sunarım.

Demokrasi, barış ve kardeşlik adına daha önemli, daha anlamlı, daha boyutlu iyi ve güzel günlerde buluşmak üzere hoşça kalınız. Dost selamlar. 04.07.2000

İmza
Saygılarımla
Şevket AKDEMİR

TMMOB - ZİRAAT MÜHENDİSLERİ ODASI CHAMBER OF AGRICULTURAL ENGINEERS

Kurnafil Sokak 28/12 • 06640 Kızılay • ANKARA • Tel: (0.312) 425 05 55 - 418 55 97 • Fax : 418 51 98

Tarih : 05.09/2000

SAYI : 06.65.0-1451

KONU :

Sayın Şevket AKDEMİR
Sevgili kardeşim, vefalı dostum,

Her şeyden önce 04.07.2000 tarihli, duygu yüklü, çok nazik mektubunun beni çok duygulandırdığını belirtiyor, sana içtenlikle teşekkür ediyor ve yanıt vermekte bu denli geciktiğim için de senden özür diliyorum.

Sevgili, değerli kardeşim, elbette tüm örgütümüz olarak hepimiz mesleğimiz ve meslek toplumumuz için amatörece, heyecanla ve bin bir özveriyle çalışıp çabalyor, başarılı hizmetler yapmaya gayret ediyoruz. Ancak, içimizden kimileri bu heyecanı daha fazla duyuyor, daha içten, daha gönülden koşturuyor ve bu yüzden de daha başarılı sonuçlar alıyor. İşte sen, benim sevgili kardeşim, hep bu insanlardan biri olarak öne çıktın, dikkati çektin. Bu nedenle seni bir kez daha kutluyorum. Birlikte görev yaptığımız tüm dönemler boyunca Genel Merkez olarak senden ve yönetimindeki arkadaşlarımızdan hep iyi niyet, hoşgörü ve çalışkanlık gördük. Yaşadığımız çok sorunlu, sancılı bölgenin zor koşullarında bir yandan barış, insanlık, kardeşlik adına; bir yandan da mesleğimiz adına bıkmadan usanmadan büyük bir enerjiyle çalışmanıza tanık olduk.

Sevgili kardeşim, senin de belirttiğin gibi, ODA'mız bugün toplumda saygın, güvenilir ve ciddi bir yere sahip ise, ki, bundan kimsenin kuşkusu olamaz, olmamalıdır, bu eserin sahipleri tüm örgütümüzdeki sen ve senin gibi birikimli, çalışkan ve sorumluluk duygusu sahibi arkadaşlarımızdır. Sizlerin bu konudaki hakkınızı teslim etmekten, Genel Merkez olarak gurur ve mutluluk duyuyoruz.

Değerli kardeşim, uzunca sayılabilecek birlikte çalışma dönemimiz boyunca saygı, sevgi ve içtenlik dolu beraberliğimiz oldu. Bundan ötürü çok mutluyum. Ebediyen sürecek dostluğumuza dayanarak, gelecek günlerde hep ve her zaman birlikte olmayı gönülden diliyorum, istiyorum. Sana ve ailenin tüm bireyelerine sağlık, esenlik diliyor, gözlerinden sevgi ile öpüyorum.

Sevgi ve Saygılarımla

Prof. Dr. Gürol ERGİN

BAKİ REMZİ SUIÇMEZ

Ankara dışından bu etkinlik içinde gelen Gürol hoca dostları, önceki dönem başkanlarımız, Odamız dışından gelen dostları, akrabaları; hepinize Yönetim Kurulu adına tekrar en içten teşekkürlerimizi sunuyoruz. Gürol hocayı özlemle anıyoruz. İyi ki dostları var, iyi ki ZMO var, iyi ki bizleri bu ortamda buluşturan Gürol Ergin hocamız var.

